

TŘETÍ ZBRAŇ

1.

Willy opatrně nakukoval pootevřenými dveřmi do malého konferenčního sálu hotelu Luna. Jak předpokládal, sál byl ještě zcela prázdný. Administrátoři, kteří bydleli v hotelu Luna, se měli sejít ve 20:00, tedy až za hodinu. Willy nebyl ani administrátor ani oficiální vyslanec nějaké pozemské kolonie. Patřil k oněm 22S úřadujícím státním šéfům mimozemských národů, kteří se měli zúčastnit galaktické konference na nejvyšší úrovni. Nebyl pochopitelně státním šéfem v pozemském slova smyslu, neboť Willyové ze světa sta sluncí neměli formu vlády, která by se dala přirovnat k nějaké pozemské za celou historii lidstva.

V podstatě byl Willy ošetřovatelka.

On a jeho přátelé se starali o plazmatickou bytost na Světě sta sluncí. Před dávnými dobami přišli Willyové z Mlhoviny Andromeda, ale na to už všichni skoro zapomněli. Willyové se zabývali péčí o plazmu a udržováním spojení s Posbii.

Willy byl na konferenci pozván ostatními vyslanci, ale pochyboval, že by ho tam měli rádi. Jako jediný účastník podpořil po příjezdu do Terranie Rhodanovu politiku. Od té doby dostával nesčetné telefonáty. Nejrušnější vyslanci se pokoušeli přimět ho, aby změnil názor - ovšem marně.

Willy přišel tak brzy do sálu z jediného důvodu - chtěl zaujmout místo těsně vedle topení. Vysunul oko, aby se mohl rozhlédnout kolem dokola. Toužil po svém pokoji, kde vedení hotelu na jeho zvláštní žádost udržovalo teplotu na sedmdesáti stupních Celsia.

Přitiskl se těsně k topení a pak se spokojeně usadil v širokém koženém křesle. Na tomhle místě může přestat další hodiny, aniž by mu hrozilo podchlazení.

Doufal, že k němu budou ostatní přívětivější: Miloval je všechny a chtěl jim pomoci, ale jeho zvláštní náklonnost patřila onomu vysokému, hubenému dvounožci, který se jmenoval Perry Rhodan. Willyové ze Světa sta sluncí nikdy nezapomenou, co pro ně První administrátor Solárního impéria udělal.

Půl hodiny před začátkem konference se dveře do sálu otevřely. Dovnitř vešel muž v roláku. Willy se vyděsil a vykulil na něj oči. K jeho překvapení zůstal muž stát nerozhodně mezi dveřmi.

„Byl byste tak laskav a zavřel za sebou?“ požádal Willy váhavě. „Venku je zima.“

„Dobrý večer!“ pozdravil neznámý.

Měl šedé vlasy a na nohou holínky. „Jsem agent Solární rozvědky,“ řekl. „Jmenuji se Aboyer. Přišel jsem, abych si s vámi promluvil.“

„O topení?“ zeptal se Willy s nadějí.

Aboyer zavrtěl hlavou. „O věcech, které řeknu jen vám, Willy. Navrhuji, abyste šel se mnou k mému vznášedlu.

„Čekám tu plno přátel,“ řekl Willy nerozhodně. „Chceme se připravit na konferenci. Chtěl bych přesvědčit vyslance, že by bylo dobré, kdyby podpořili opatření Perryho Rhodana.“

„Chcete-li Rhodanovi prokázat službu, bude lepší, když mě budete následovat,“ řekl Aboyer.

„Vypadáte přátelsky,“ řekl Willy. „Myslím, že vám mohu důvěřovat.“ Sklouzl ze sedadla a klouzal k Aboyerovi.

„Proč jste přišel zrovna za mnou?“ zeptal se ho cestou ke kluzáku. „Potřebuji vaši pomoc,“ odvětil

Aboyer. „všechno vám řeknu, až budeme venku.“

Pro Willyho bylo bolestné zjištění, že kluzák parkuje na střeše, což znamenalo sice krátký, ale přesto nepříjemný pobyt v chladu. Na střechu vyjeli výtahem.

„Počkejte tu,“ řekl Aboyer. Vyšel ven a Willyho zasáhl chladný proud vzduchu. Hned nato se objevil Aboyer s přenosným teplometem. Zapnul ho a namířil na Willyho. Plazmatická bytost se blaženě usmála. Vděčně klouzala vedle Aboyera ke kluzáku.

V kabině bylo příjemně teplo. Willy se usadil na druhém sedadle a s očekáváním upřel výsuvné oko na agenta.

Aboyer se opřel, vytáhl z kapsy dlouhou cigaretovou špičku s zapálil si cigaretu. Willy pozoroval, jak se kouř vznáší vzhůru. Nejraději by blažeností zachrochtal, ale to by bylo k jeho novému příteli nezdvorné.

„Nejdřív vám musím přiznat, že jedním z vlastní iniciativy,“ začal Aboyer. „Nepověřil mě ani Allan D. Mercant, ani nikdo jiný, abych s vámi navázal _ spojení. Můžete se tedy kdykoli vrátit do hotelu, když nebudete souhlasit s mými plány.“

„Líbíte se mi,“ zašeptal Willy pohnutě. „Když budete někdy pořádně unavený, udělám vám podložku, na které si budete smět odpočinout.“

„Jsem přesvědčený, že jste jediný vyslanec, který do Solar Hallu. nemůže propašovat žádnou zbraň,“ řekl

Aboyer. „Proto jsem si vybral vás. Navíc podporujete Rhodana z přesvědčení.“

„Kdo by chtěl přinést do Solar Hallu úmyslně zbraň?“ zeptal se vyslanec ze Světa sta sluncí šokovaně.

„Nikdo z administrátorů by to neudělal dobrovolně,“ souhlasil Aboyer. „Jen nevědomky. Vy nemůžete vědět, že Mistři ostrovů dostali s pomocí vyslanců do Terranie zbraně. Části zbraní. Ty části se automaticky samy od sebe

spojí, jakmile jsou dost blízko u sebe. Před pár dny se nám podařilo naložit první takovou zbraň do automatické lodi a poslat ji až za Pluto. Jednalo se o ultrakmitač, jímž se dají zničit lidské mozkové buňky. Protože se části této zbraně nacházely v zavazadlech vyslanců, nemohli Mistři ostrovů počítat s tím, že by se tento atentát podařil. Stejně jako my vědí, že si těžko někde vezme zavazadlo do konferenčního sálu. Arkonidan Atlan rychle zjistil, že musí existovat druhá, mnohem nebezpečnější zbraň, od které chtějí odvézt naši pozornost. Mutantům se podařilo nalézt tucet dvě části této zbraně. V této chvíli jsou na palubě lodi, která má druhou zbraň odvézt do vesmíru. Tam se jí budou zabývat vědci."

„Jsem rád, že se vám je podařilo zneškodnit," řekl Willy.

Aboyer přimhouřil oči a hořce se zasmál. „Myslím si, že existuje ještě třetí zbraň," prohlásil. „Ale nemohu to dokázat. Mé domněnky se opírají o výpočet pravděpodobnosti, který provedla jedna logička, která je sekční šéfkou na Měsíci. Netuším však, kam mohli Mistři ostrovů třetí zbraň ukrýt, dokud vůbec existuje. Fragmenty druhé zbraně byly v oděvech, které si účastníci vezmou na sebe v den konference."

„Proč neuvědomíte Mercanta nebo Rhodana?"

„Musím mít aspoň nějaký důkaz," řekl Aboyer zoufale. „Vůdčí mužové Impéria se zabývají druhou zbraní. Pozitíří začne konference. Zpráva, že existuje třetí zbraň, by mohla mít dalekosáhlé důsledky. Rhodan by se mohl rozhodnout, že konferenci na poslední chvíli odvolá. Tak by ho politicky vyřídilo. Mám na sebe vzít takovou zodpovědnost?"

„Rozumím vám, pane Aboyere," řekl Willy vážně.

„Říkejte mi Ale," navrhl Aboyer. „Jestli se mnou chcete spolupracovat, říkejte mi Ale."

„Pravděpodobně vám budu jen na obtíž, Ale," řekl Willy smutně. „Někdy bych se strachy nejradši zahrabal do země," dodal.

„Jste skvělý, Willy," řekl Aboyer s úsměvem.

Willy rychle zatáhl oči. Koneckonců nemusel jeho nový přítel vidět, do jakých rozpaků ho tenhle kompliment uvedl.

2.

Druhous zbraň ozařovaly reflektory. Dr. Fran Hauser ukázal na půlkruhovou vyvýšeninu na povrchu zbraně.

„Připojili jsme dálkový zapalovač," vysvětloval. „Takhle ji můžeme odpálit od nás z MUTRASU, aniž bychom si museli lámat hlavu s impulsy, které měla zbraň skutečně vyvolat."

„Přál bych si, abyste byl zjistil, jak ji Mistři ostrovů ve skutečnosti chtěli odpálit," řekl Rhodan. „Pak bychom snad věděli, kde hledat atentátníky."

„Dobře víte, pod jakým časovým tlakem jsme," odpověděl dr. Hauser nazlobeně.

„Nechtěl jsem vás kritizovat," řekl Rhodan smířlivě. Přál si, aby byl dr. Hauser poněkud méně temperamentní.

„Nač ještě čekáme?" ozval se Atlan. „Navrhuji vrátit se na palubu MUTRASU."

Čtvrtý muž, šéf rozvědky Allan D. Mercant, souhlasně přikývl.

„Nevíme, jaký účinek bude ta druhá zbraň mít," řekl. „Každá minuta, kterou nevyužijeme, nám může chybět."

„Máme druhou zbraň kompletní," poznamenal Rhodan. „Účastníkům konference už nehrozí bezprostřední nebezpečí. Jsem rád, že jsme ji nemuseli zrušit."

Atlan se na přítele pochybovačně zadíval, ale Rhodan si toho nevšiml. Podle Arkonidanova názoru proběhlo hledání zbraní příliš hladce. Nemohl se zbavit pocitu, že Mistři ostrovů mají připravené ještě další nepříjemné překvapení.

„Letíme nazpět," prohlásil Rhodan.

„Jakmile budeme na palubě MUTRASU, musí se major Thin s lodí stáhnout pil miliónu mil do vesmíru. Pak zbraň odpálíme."

Dr. Hauser rychle řekl: „Víte, že pak by bylo exaktní pozorování nemožné, pane!"

„Jistě." Rhodan zůstal naprosto klidný, neboť věděl, že to je jediná možnost, jak s Hauserem vyjít. „Bezpečnost lodi a její posádky je však důležitější než dobré pozorovací podmínky."

Rozhovor museli přerušit, když Atlan otevřel výpust automatické lodi a vylétl do vesmíru. Mercant a Hauser ho následovali. Rhodan byl poslední.

Rhodan vklouzl do vpusť MUTRASU a čekal, až se zavře vnější stěna. Pak si sundal přilbu.

„Přijďte prosím na můstek, pane," ozval se z interkomu hlas kapitána lodi. „Dr. Hauser už na vás čeká."

Rhodan se usmál. Vědec si pospíšil. Nejspíš se chtěl znovu pokusit Rhodana přemluvit.

O několik okamžiků později Rhodan vešel na můstek. Atlan, Mercant a dr. Hauser už na něj čekali. John Marshall a Tronar Woolver stáli za pilotním sedadlem a pozorovali obrazovku.

Automatická loď a MUTRAS byly čtyři milióny mil za oběžnou dráhou Pluta. Tak nemohlo dojít k ohrožení Sluneční soustavy nebo interplanetární dopravy.

„Když ji odpálíme ve vzdálenosti pěti set tisíc mil, nebude efekt tak viditelný," ozval se dr. Hauser.

Rhodan si povzdechl.

„Doktore, vzdejte to," doporučil vědci. „Já vás chápu, ale chápejte i vy mě." Hauser vrhl na svůj tým

rezignovaný pohled a pokrčil rameny.

„Můžeme, majore," obrátil se Rhodan na Hoana Thina.

Malý Číňan přikývl a zrychlil. Konvertor naskočil. Po krátkém letu librační zónou se MUTRAS opět vynořil v normálním vesmíru. Automatická loď byla už jen malou světelnou tečkou na obrazovkách. Jen obraz zbraně, vysílaný speciální kamerou a zvětšený, byl stále jasný.

„Aktivovat ochranný štít!" přikázal Hoan Thin.

„Ted' jste na řadě vy, pane," řekl dr. Hauser tiše.

„Odpalte!" vyhrkl Rhodan.

Zdálo se, že se obrazovka propadá do ohně. Rhodan mimoděk o krok ustoupil. Automatická loď se rozplynula v explozi gigantických rozměrů. Vznikl rudě žhnoucí oblak, který se rychle zvětšoval.

„Druhá zbraň byla atomová puma neuvěřitelně silná," řekl Atlan Rhodanovi. „Dovedu si představit, jak by vypadala Terranie, kdyby ta věc vybuchla v Solar Hallu."

„Terranie by byla vymazána z povrchu zemského," řekl John Marshall otřeseně. „Milióny lidí by zemřely."

„Podceňujete ji," vmísil se do debaty dr. Hauser. „Tolik energie by zničilo celou Asii. Ochranné štíty v Solar Hallu by byly prolomeny v okamžiku výbuchu."

„Tohle tedy byla skutečná zbraň, již Mistři ostrovů propašovali do Terranie," řekl Rhodan. „Ultrakmitač nás měl svést z cesty. Části druhé zbraně byly schované tak dobře, že by je vyslanci nechtěně přinesli do Solar Hallu s sebou."

Zatímco Hauserův tým vyhodnocoval výsledky měření, myslel už Rhodan na cestu zpět na Zemi a na konferenci. Divil se Atlanovu mlčení. Arkonidan se zdál být stále ještě znepokojený. Rhodan však jeho pesimismu nepřikládal velký význam.

„Nač myslíš?" zeptal se Rhodan přítele.

„Navrhuji, abychom během konference zdvojnásobili v Solar Hallu hlídky," řekl Atlan. „Navíc se postarám o to, aby byl každý účastník důkladně prohledán, než vstoupí do budovy."

„Stále nedůvěřivý?" usmál se Rhodan.

Atlan pohlédl na hodinky. Byla jedna hodina ráno, 2. dubna 2405. Musel opětovat Rhodanův úsměv.

„Už se nesmí nic stát," řekl. „Nemáme už čas zasáhnout."

Když MUTRAS přistál v Terranii, přišel naléhavý hovor z Měsíce. Atlan spatřil ke svému překvapení na obrazovce tvář mladé ženy.

„Musím s vámi okamžitě hovořit, admirále," řekla. „Jsem logička Sintra Rontofová, sekční šéfka na Luně."

„Zdá se, že jste rezolutní děvče," konstatoval Atlan. „Přesto mi musíte říct, co máte na srdci, jsem totiž mimořádně zaměstnaný muž."

„Je to velmi naléhavé," řekla Sintra, „ale z určitých důvodů bych chtěla mluvit pouze s vámi."

„Můžete mi aspoň říci, o co jde?" „O zbraň mistrů ostrovů; pane," odvětila logička.

„Okamžitě přileťte na Zemi," řekl Atlan. „Čekám na vás v hlavním štábu."

„Ani jsem netušil, jaká důvěryhodná osoba jsem," prohlásil pak sarkasticky. „Děvče umírá touhou, vyprávět svou novinku, a přece se mnou chce mluvit mezi čtyřma očima."

„Rád bych věděl, co chce," řekl Rhodan zamyšleně. „Jako sekční šéfka má právo pracovat v programovací centrále Nathana. Možná přišla na něco, co ještě nevíme."

„Jako sekční šéfka může používat určité pozitronické přístroje k soukromým studiím," připomněl Atlan.

„Možná experimentovala a našla nějakou stopu."

„Vidím, že její zavolání dalo tvému pesimismu nový motor," řekl Rhodan. „Jakmile se ta mladá dáma objeví, chci být informován."

„Prosila o rozmluvu mezi čtyřma očima," namítl Atlan.

„V tom případě jednou výjimečně přimhouříš ty své, abych já mohl být u toho," řekl Rhodan.

3.

Aboyer přistál na střeše hotelu Bennerton. „Dnes přiletěli na Zem poslední účastníci konference," řekl Willymu. „Jestli je moje teorie správná, musí mít u sebe díly třetí zbraně."

„Proč podezíráte zrovna je?" chtěl vědět Willy.

„Protože," řekl Aboyer, „zůstali poměrně mimo pozornost. Hledání částí druhé zbraně upoutalo veškerou pozornost Rhodana a jeho lidí. Komponenty třetí zbraně pochopitelně nebudou ani v uniformách ani v zavazadlech nově příchozích. Největší problém bude právě najít úkryt součástí, než bude pozdě."

Willy doufal, že se Aboyer mýlí. Nedovedl si představit, že by mohli uspět. Jestli tahle zbraň skutečně existuje, mohli by ji najít snad jedině dobře vyzbrojení mutanti.

Aboyer vytáhl z kapsy kus papíru a četl Willymu jména.

„To všechno jsou vyslanci, kteří přiletěli dnes. Zjistil jsem čísla jejich pokojů. Vaším úkolem bude každého na půl hodiny odlákat a rozptýlit, abych zatím mohl prohledat jeho pokoj. Předstírejte, že s nimi musíte projednat něco důležitého a zapleťte je do rozhovoru.“ Willy rozčilením zaškystal.

„Zavedu vás k výtahu,“ řekl Aboyer. „Jeďte do pátého patra a vyhledejte administrátora z Plaza de Bravos. Bydlí v pokoji číslo dvanáct. Přijdu za deset minut. Do té doby ho musíte vylákat z pokoje. A dejte pozor, aby nezamknul dveře.“

„Jak se jmenuje ten administrátor?“ chtěl vědět Willy.

„Říká si Riera. Myslím, že je to přátelský muž kolem sedmdesátky.“ Willy sjel podle pokynů do pátého patra a vysunul oči, aby se zorientoval. Pokoj dvanáct ležel jen pár metrů od něj. Rychle zpevnil konec jednoho pseudoúdu a zaklepal. Ve dveřích se objevil muž. Měl neupravený plnovous a oblečený byl do jednoduchého oděvu.

„Vy jste jeden z mimozemských hostů konference,“ řekl okamžitě. „Nechte mě chvíli přemýšlet... Aha! Svět sta sluncí, nemám pravdu?“

„Ano, pane Riero,“ souhlasil Willy a vychutnával teplý vzduch proudící z pokoje. „Rád bych si vámi o něčem promluvil, dovoluji-li to vaše plány.“

Riera ustoupil stranou a mávl přívětivě rukou.

„Pojďte dál,“ vyzval Willyho. „Nevadilo by vám, kdybychom šli do některé z těch malých společenských místností dole?“ navrhl Willy. „Je tam tepleji. Klima na téhle planetě snáším jen s obtížemi.“

Riera řekl vstřícně: „Nastavím u sebe topení na plný výkon. Pak tu bude určitě ještě tepleji než dole a můžeme hovořit nerušeně.“

Willy nemohl nic dělat. Vplul do pokoje a sledoval, jak Riera nastavuje topení.

„O co jde?“ zeptal se administrátor s přátelským úsměvem.

Willy se cítil ztracený. Za pár minut se objeví Aboyer – a co pak?

„Jaký je váš vztah k Perrymu Rhodanovi?“ vysoukal ze sebe Willy. „Když jsem byl ještě mladý,“ odpověděl Riera, „bojoval jsem ve vesmíru za Perryho Rhodana. Byl jsem pevně přesvědčený o jeho plánech a ideálech. To se však změnilo, když jsem přišel na Plaza de Bravos. Skutečně, naše planeta je svět statečných, a zaslouží si právem své jméno. Každý metr země musíme vybojovat na nemilosrdné džungli. A teď, když jsme to konečně dokázali, a úspěšně obchodujeme s různými sousedními koloniemi, přijde Perry Rhodan a chce z našich zisků udělat falešné peníze.“

Willy se soucitem téměř rozpustil. Zároveň myslel na to, jak zklame Aboyera. Copak opravdu neexistuje způsob, jak dostat Riera z pokoje?

„Budete tedy na konferenci mluvit proti Rhodanovi?“ zeptal se Willy ustaraně.

„Impérium čeká na Rhodanovu řeč,“ opáčil Riera. „Všechno nasvědčuje tomu, že ještě jednou potvrdí své už zveřejněné ideje. V tom případě budu první, kdo bude žádat jeho demisi.“

„Možná má Perry Rhodan přesvědčivé argumenty,“ řekl Willy a mrkl jedním výsuvným okem ke dveřím.

„Hlad, nouze a zoufalství jsou nejsilnější argumenty,“ namítl Riera. Nevypadal teď ani staře, ani sešle. Přiletěl, aby hájil zájmy své kolonie. „A to všechno my na Plaza de Bravos poznáme, jestli přijdeme o své peníze.“

Vtom se Willy vztyčil na svých nožičkách a začal růst. Kolonista zděšeně viděl, jak se k němu blíží. Vysunula se pseudoruka a přitiskla se mu na ústa.

„Je mi strašlivě líto, že to musím udělat,“ omlouval se Willy nešťastně. „Doufám, že to budu moci nějak odčinit, pane Riero.“

Riera byl nyní Willym zcela obklopen. Připadal si jako vězeň ve velké skleněné kouli.

„Ted' vás odnesu z pokoje,“ vysvětloval Willy. „Nebojte se, brzy bude po všem.“

Riera cítil, jak se ta věc začala pohybovat. Willy natáhl pseudoruku, aby otevřel dveře, ale ty se právě v tom okamžiku rozlétly a dovnitř vpadl Emilio Aboyer. Díval se nedůvěřivě na Willyho náhle nafouklé tělo.

„Kde je?“ zeptal se, když spatřil prázdný pokoj.

„Už šel napřed,“ lhal Willy. „Měl bych jít raději za ním.“

Riera to slyšel a začal sebou zoufale zmítat. Willyho to tak překvapilo, že mu kolonista na okamžik vyklouzl a Aboyer spatřil jeho hlavu a dvě vzteklé oči.

„Řekněte té věci, at mě okamžitě pustí!“ křičel Riera. „Co to má vůbec všechno znamenat?“

„Pusťte ho,“ řekl Aboyer. „Všechno se pokazilo. Nejspíš to tak muselo dopadnout.“

„Je mi to líto,“ naříkal Willy. „Je to tak milý člověk.“

Riera byl konečně zcela volný a Willy se scvrkl na svou původní velikost. „Pojďme zpátky do vašeho pokoje,“ navrhl Aboyer. „Pokusím se vám vše vysvětlit.“

Administrátor z Plaza de Bravos zaváhal.

„Kdo jste a jakou roli hrajete v celé té věci?“

„Jsem agent solární rozvědky,“ řekl Aboyer. „Ale pracuji tady s tím Willym na vlastní pěst. Jsme na stopě věci, o níž nemohu hovořit.“ S těmito slovy strčil Riera zpět do pokoje a zavřel dveře.

Riera přimhouřil oči.

„Měl mě vylákat z pokoje, abyste se tu mohl nerušeně porozhlédnout, co?“ kombinoval. Když Aboyer přikývl, podrážděně pokračoval: „Přece si nemyslíte, že tu mám nějakou bombu nebo co?“ Jeho ostrovtip Aboyera omráčil. „Nesmím vám prozradit, co hledáme,“ řekl. „Ujišťuji vás ale, že ani vy ani jiní vyslanci nejste podezřelí z příprav atentátu.“

„Ovšem obáváte se, že tu někdo mohl schovat bombu, aby mě zabil?“ hádal Riera.

Aboyer neodpověděl. Tušil, že Rieru neuspokojí jalovými řeči.

„Víte, co bych chtěl?“ zeptal se Riery. „Chtěl bych...“

Nedořekl. Místo toho mu dal Aboyer dobře mířený pravý hák. Kolonista upadl a Aboyer se na něj posadil. Další ranou poslal Rieru do bezvědomí.

„Co jsme to udělali, Ale?“ zasténal Willy. „Jsme ztraceni.“

„Odneste ho nahoru do kluzáku,“ přikázal Aboyer.

Willy Rieru znovu obklopil. Ted' se mu to podařilo perfektně, protože kolonista se nemohl hýbat.

„A ted' nahoru,“ přikázal Aboyer. „Pospěšte si. Než se vrátíte, prohledám pokoj.“

Willy zmizel. Aboyer tušil, že mu jeho spojenec nadělá ještě dost vrásek. Ale ted' už bylo pozdě měnit plány. Koneckonců se Willy ze všech sil snažil podporovat svého přítele.

Aboyer otevřel šatník a prohrabával se šatstvem. Ale ani ve skříni ani v Rierově zavazadle nenašel nic, co by se podobalo sebemenší stopě. Měl to vzdát? Nemůže nakonec čekat, že něco objeví hned v prvním pokoji...

Když zavřel skříň, objevil se v pokoji Willy. Aboyer viděl, že má Rieru stále ještě u sebe.

„Co se děje?“ zeptal se vztekle. „Měl jste ho odnést do kluzáku.“

„Neslo to,“ řekl Willy poraženecky. „Na střeše přistála svatba. Právě se fotografují ženich s nevěstou. Jako pozadí si vybrali váš kluzák, Ale.“

Aboyer sraštil čelo. „Nic jsem nenašel,“ informoval plazmatickou bytost. „Tak toho chudáka můžeme pustit,“ mínil Willy.

„Zatím může zůstat tady v tom pokoji,“ rozhodl Aboyer. „Doufám, že zůstane ještě aspoň hodinu v bezvědomí. Zatím se můžeme porozhlédnout jinde.“

Willy opatrně vyklopil kolonistu na podlahu.

„Budeme postupovat osvědčeným způsobem?“ zajímal se.

„Tomu říkáte osvědčený?“ vzdychl Aboyer. „Čeho jsme zatím dosáhli? Musel jsem jednoho administrátora zbít do bezvědomí, abychom vůbec mohli hledat“

Povzděchl si. Pak vytáhl z kapsy kus papíru a podíval se na něj.

„Pokoj číslo šest,“ řekl Willymu. „V tomhle patře. Zkusme štěstí ještě jednou.“

Agent pohlédl na ležícího Rieru, vzal z psacího stolu papír a tužku a naškrábal na něj: *Dejte nám jeden den náskok, než něco podniknete!*

Mezitím se Willy dostal k pokoji číslo šest. Vysunul jedno oko a pokoušel se dovnitř nahlédnout úzkou škvírkou pod prahem. Když se mu to nepodařilo, zůžil jeden pseudoúd tak, že ho mohl bez problémů protáhnout pode dveřmi, a vytvořil na něm oko. U stolu uprostřed pokoje seděla humanoidní bytost, bezpochyby ženského pohlaví. Skutečnost, že žena měla hlavu v dlaních a plakala, vzbudila Willyho rytířskost. Zapomněl oko zatáhnout a zaklepal jiným chapadlem na dveře.

Žena vzhledla a když spatřila pohybující se oko, omdlela. Willy pospíchal zpět do Rierova pokoje. Aboyer, který netušil nic dobrého, se na něj tázavě zadíval.

„V pokoji číslo šest bydlí jedna dáma,“ vyhrkl Willy.

„Vím,“ odvětil Aboyer. „Vévodkyně Marková ze systému Lay Star. Zastupuje svého těžce nemocného manžela.“

„Bojím se,“ řekl Willy nesmělým hláskem, „že jsem vévodkyni vyděsil.“ „Co jste udělal?“ zabručel Aboyer.

„Podstrčil jsem pode dveřmi oko,“

vyprávěl Willy. „Když jsem pak zaklepal, zapomněl jsem ho zatáhnout. Vévodkyně asi nemá nervy v pořádku.“

„Jděte tam a omluvte se,“ přikázal mu Aboyer. „Jestli budeme takhle pokračovat, bude za hodinu v hotelu pěkné pozdvížení.“

„Je to moc smutné, že se mnou nejste spokojený, Ale,“ řekl Willy melancholicky.

Vyklouzl zase na chodbu. Když znovu zaklepal na dveře pokoje číslo šest, dveře se rozlétly a on hleděl přímo do ústí zbraně. Zděšením zfalověl a začal se točit kolem dokola. „Nestřílet!“ zaprosil. „Jsem jedním z účastníků konference a rád bych vás navštívil.“

„Willy!“ řekla žena, která už vůbec nevypadala bezmocně, nýbrž velmi energicky. „Jen pojďte dál!“

„Vy jste mě pozoroval,“ vytkla pak Willymu. „Proč jste to dělal?“

„Na Světě sta sluncí se všichni navzájem pozorujeme,“ vysvětloval Willy. „Moc nás to baví, mylady. Chci tím říct...“

„Co chcete?“ Vévodkyně měla měděné rudé vlasy, vysoké kožené holínky a přiléhavou uniformu.

„Mohli bychom si promluvit o Perrym Rhodanovi?“ zeptal se Willy.

„Perry Rhodan,“ opakovala vévodkyně Marková zamyšleně. „Momentálně je to ještě zajímavé téma. Proč si tedy o něm nepromluvit?“

„Byl by pro vás velký problém, kdybychom šli dolů? Do jedné ze společenských místností nebo do baru? Je tam tepleji.“

„Jsem pro bar,“ odpověděla administrátorka k Willyho překvapení. „Co jsem na Zemi, bolí mě žaludek. Žádný lék mi nepomáhá. Možná bude dobré dát si skleničku.“

Kdyby byl Willy Pozemšťan, možná by o těchto slovech přemýšlel. Takhle jen vévodkyni politoval.

Willy byl hrdý a šťastný. Když se však za půl hodiny setkal s Aboyerem, dozvěděl se, že ani ve vévodkynině pokoji nic podezřelého nebylo.

4.

Když byl Atlan informován, že Sintra Rontofová přiletěla z Měsíce, už měl přečtená její akta a věděl o ní vše, co se vědět dalo. Její dívčí jméno bylo Mahute. Dlouho žila se svým otcem a pracovala pro Whistler-Company než se rozhodla využít své neobvyklé znalosti jako logička ve výpočetním středisku na Luně. Tam se již stala sekční šéfkou a provdala se za jednoho z nejvýznamnějších místních kybernetiků.

Před sňatkem s Darbem Rontofem a změnou místa se Sintra dlouho scházela s mužem, který Arkonidanovi nebyl neznámý. S Emiliem Albertem Aboyerem.

Atlan tušil jisté souvislosti, ale chtěl si s logičkou nejprve promluvit, než cokoli podnikne. Perry Rhodan chtěl být při tom, ale Atlan hodlal za každou cenu dodržet slib, který Sintře dal. Navíc pochyboval, že by mladá žena v přítomnosti třetí osoby řekla vše, co věděla.

Logička nebyla ani trochu v rozpacích, když vstoupila do místnosti, kde ji očekával admirál USO. Jednoduché šaty podtrhovaly její přirozený půvab.

Atlan vstal, aby ji pozdravil. Nabídl jí židli a počkal, až se usadí. Sintra Rontofová se rozhlížela kolem, aby se ujistila, že kromě nich není nikdo přítomen.

„Nejsou tu ani skryté kamery, ani odposlouchávací zařízení,“ řekl Atlan s ironickým podtónem. „Vše, co mi řeknete, uslyším pouze já.“

„Nepovažujte mě za naivní,“ opáčila vědkyně. „Tohle tajnůstkářství nesouvisí se mnou. Chci jen ušetřit potíže starému příteli.“

„Myslím, že by to pan Aboyer ocenil,“ kdyby o tom věděl,“ poznamenal Atlan.

Zčervenala, nedala však nijak najevo, že by ji jeho informovanost překvapila.

„Jde tedy o zbraně Mistrů ostrovů,“ pokračoval Atlan. „Co o tom víte?“ „Vše, co se dosud stalo,“ odpověděla.

„Před odletem jsem ještě mluvila s dr. Hauserem. Vysvětlil mi, co jsem chtěla vědět. Přišla jsem, abych vám řekla, že do Terranie byla pravděpodobně propašována třetí zbraň.“

Její slova potvrzovala nejhorší Atlanovy obavy. Viděl, že by měl okamžitě vyhlásit poplach, ale tušil, že by tak vyvolal jen zbytečný zmatek. Zůstal tedy sedět a čekal, co řekne Sintra dál.

„Mluvila jsem o třetí zbraně,“ řekla logička udiveně. „Chováte se, jako bych vám dala recept na koláč. Zapomněl jste, že zítra začíná konference?“

„Vyslovila jste domněnku,“ opáčil Atlan. „Za den si musím vyslechnout sto nebo více nejrozumnějších teorií.“

Musíte své podezření zdůvodnit, pokud ze mě chcete dostat víc než jen úsměv.“

„Znáte mé povolání,“ řekla Indka. „Myslíte, že bych k vám přišla, kdybych si nebyla jistá? Když mě pan Aboyer požádal o jisté výpočty, potvrdila pozitronika se šedesáti tří procentní pravděpodobností, že existuje třetí zbraň. Krátce před odletem sem jsem výpočty opakovala s novými daty, která byla k dispozici. Pravděpodobnost je teď osmdesát dvě procenta.“

„Kde máme zbraň hledat?“ zeptal se Atlan.

„O tom nemohu nic říct. Nezapomeňte, že mám k dispozici jen malou pozitroniku pro soukromé výpočty. Od velké pozitroniky jistě dostanete detailní údaje.“

„A co myslíte, že mám teď dělat?“ Arkonidan se s očekáváním naklonil dopředu.

„Aboyer právě hledá součásti třetí zbraně. Jakmile je najde, uvědomí Mercanta. To by s jistotou vyvolalo velkou pátrací akci, největší, jaká kdy v Terranii byla.“

„Vy ovšem pochybujete, že něco najde, že?“

„Nic nenajde,“ souhlasila. „Pozitronika nedokázala o úkrytu vůbec nic říct. Jak by tedy mohl Aboyer něco objevit? Musí spoléhat na náhodu.“

Atlan byl podrážděný.

„Něco vám řeknu. Ten váš Aboyer se dopustil trestného činu. Tím, že rovnou nešel za Mercantem, ohrožuje životy miliónů lidí. Ale to ho zřejmě nenapadlo. Postarám se o to, aby byl potrestán odpovídajícím způsobem.“ Sintra vyskočila. V tváři byla velmi bledá. Atlan viděl, že zařala ruce v pěst.

„Za prvé to není *můj* Aboyer, nýbrž agent *vaší* rozvědky,“ vyhrkla. „Za druhé byste se měl spíš starat o atentátníky, než o potrestání muže, který riskuje život, aby našel důkaz o přítomnosti zbraně. Víte vůbec, proč nehlásil své podezření Mercantovi? Aboyer se obával, že se může mýlit. Myslel si, že hledání třetí zbraně může skončit neúspěchem. Výsledkem by bylo odvolání konference. Tomu chtěl Aboyer zabránit, protože moc dobře ví, co se stane, jestli konference nebude.“

„Můžete si zase sednout," řekl Atlan. „Udělal jste na mě velký dojem. Ted' se já pokusím o totéž." Stiskl tlačítko a požádal o spojení s Perrym Rhodanem.

„Je to velmi naléhavé," řekl. „První administrátor už čeká."

Obrátil se na Sintru Rontofovou. „Posad'te se prosím tam k oknu. Rhodan vás tak neuvidí, až s ním budu hovořit."

Sotva si Sintra přisedla, ozval se z interkomu Rhodanův hlas.

„Už je tady?"

„Právě odešla," odpověděl Atlan. „Chtěl jsem být u toho. Proč jsi ignoroval mé přání?"

„Oznámila mi existenci třetí zbraně," sdělil Atlan příteli, aniž odpověděl na jeho otázku.

„Třetí zbraň?" Rhodan se zdál být velmi rozrušený. „Zítra začíná konference. Copak ji mám odvolat?"

„Nic jiného ti nezbývá," mínil Atlan lakonicky.

„Považuji její domněnku za přehnanou," řekl Rhodan. „Nejspíš je trochu hysterická. Víš přece, že druhá zbraň by byla schopná zničit celý kontinent. Třetí zbraň by tedy byla zcela zbytečná, i z hlediska Mistrů ostrovů."

Sintra už to nemohla vydržet. Vstala a šla k Atlanovu psacímu stolu. „Obávám se, že jsi štouchl do vosího hnízda," řekl Atlan a pokrčil rameny. „Dvojí hra, Arkonidane," řekl Rhodan z obrazovky. „Co to má znamenat?"

„Chtěl jsem, aby slyšela, co si myslíš o jejích nápadech," odpověděl Atlan. „Aby pochopila, že nehodláš konferenci odložit. Ted' ví, že každou, jakkoli logickou domněnku, zavrhněš, jen abys měl svou konferenci."

Než mohl Rhodan odpovědět, zdvihla Sintra dlaň.

„Podívejte se na mě," vyzvala Prvního administrátora. „Vypadám snad jako hysterka? Myslíte, že by se hysterka mohla stát sekční šéfkou na Luně? Vy byste přece měl vědět, kolika psychotesty musí člověk projít, než je kvalifikovaný pro práci s Nathanem."

Rhodan se musel smát. „Dva spojenci," řekl. „Domluvili jste se předem, co mi řeknete?"

„Jde o třetí zbraň," řekl Atlan. „Dej mi plnou moc, ať mohu nasadit všechny mutanty a pátrat po ní."

„Ne," opáčil Rhodan tvrdě. „Konference začíná zítra ráno v devět hodin. Pak budu mutanty potřebovat, aby hlídali účastníky. Nechal ses strhnout obavami jedné ženy a přitom neexistuje ani oficiální varování od Nathana. A teď mě prosím omluvte. Musím se připravit na konferenci."

Obrazovka potemněla. Atlan se s povzdechem opřel v křesle.

„To přece nemůže být pravda," vydechla nevěřícně Indka. „Musí nám přece věřit."

„Jedině jasný, viditelný důkaz by ho mohl přimět, aby něco podnikl," opáčil Atlan. „Aboyer odhadl situaci správně. Perry Rhodan se domnívá, že osud lidstva závisí do značné míry na tom, co se rozhodne 3. dubna. Nechce prostě vidět nebezpečí."

„A co teď?" zeptala se Sintra. „Můžeme jen přát Aboyerovi hodně štěstí."

„Ani vy nechcete nic podniknout? nemáte žádné pravomoci?"

„Moje bezpečnostní garda hlídkuje kolem Solar Hallu. Všichni agenti USO jsou pověřeni hlídáním vyslanců. Pochopitelně se pokusím uvolnit některé schopné muže, aby mi pomohli s hledáním."

Sekční šéfka si oddechla. „Podpoříte tedy Aboyera?"

„Myslíte, že tu budu jen tak sedět s rukama v klíně, dokud celá Asie nevyletí do vzduchu?" Atlan zavrtěl hlavou.

„Vraťte se na Měsíc. Jakmile dostanu důležitá data, budu vás informovat."

Sintra mimoděk pohlédla na hodiny, stojící na psacím stole.

2. dubna 2405, 4 hodiny a 3 minuty. Za dvacet devět hodin začne konference.

5.

Miras-Etrin znuděně vytáhl kazetu s mikrofilmem z předváděcího zařízení a zapnul osvětlení kabiny. Tefrodské filmy pojednávaly stále stejná témata. Pro nositele buněčného aktivátoru byly problémy krátce žijících inteligencí nezajímavé.

Vesmírná loď, na níž se Mistr ostrovů zdržoval, bila asi 250 světelných let daleko od Sluneční soustavy a visela nehybně ve vesmíru. Nečinnost posledních dní náladu Miras-Etrina zrovna moc nezlepšila. V Broysenovi, kapitánovi tefrodské lodi, sice našel důstojného soupeře v trojdimenzionální logické hře, ale tím se mohl zabývat jen pár hodin, protože Broysen musel trávit většinu času na můstku.

Ted' však bylo čekání u konce. Za hodinu odstartuje malý člun a zamíří do Sluneční soustavy. Duplikant na jeho palubě bude mít jediný úkol: musí z televizního satelitu odpálit ráno 3. dubna třetí zbraň.

Na tuto část svého plánu byl Miras-Etrin obzvláště pyšný. I kdyby Pozemšťané dostali na poslední chvíli podezření, nikdy nepřijdou na to, že rozhodující úder bude veden z jednoho z deseti televizních satelitů. Miras-Etrin zapnul interkom.

„Haló, kapitáne! Hovoří Miras-Etrin. Všechno v pořádku?"

„Lod' je připravena ke startu, maghane," přišla odpověď. „Jestli dovolíte, rád bych vás krátce před odletem vyhledal ve vaší kabině."

„Co chcete?" zeptal se Mistr ostrovů nevrle.

„Výměnu," řekl velitel.

„Výměnu?“ Mistři ostrovů sraštil obočí. „Jakou výměnu, veliteli?“

„Nic si nenamlouvejme, maghane,“ řekl Broysen. „Nebudu už dlouho žít. Proto bych chtěl malou loď pilotovat já sám a odpálit třetí zbraň.“

„Může nás slyšet celá posádka,“ zamumlal Miras-Etrin. „Přijďte za mnou.“

Prerušil spojení a připravil si zbraň. U Broysena bylo třeba počítat se vším. O něco později se kapitán objevil v jeho kabině. Když spatřil zbraň, usmál se.

„Chcete mě zastřelit hned?“ Miras-Etrin zavrtěl hlavou. „Víte, že ten let je sebevražedná mise. Už se nevrátíte. Zajímalo by mě, jestli se nechcete vzdát Pozemšťanům, místo abyste odpálil zbraň.“

„Pamatujete se ještě na naši první hru, maghane?“ zeptal se Broysen a ukázal na krabici s figurkami. „Měl jsem u sebe mikrobombu, kterou jsem sám vyrobil. Mohl jsem nás oba zabít, ale neudělal jsem to. Ujišťuji vás, že splním úkol lépe, než by to kdy dokázal nějaký duplikant.“

Miras-Etrin zastrčil zbraň za opasek a zamyšleně si přejel rukou po vlasech. „Jste zvláštní muž, Broysene. Možná by se dalo říct loajální rebel. V podstatě se snažíte o totéž co já: dostat se dál dopředu. Doufáte, že se budete moci po odpálení zbraně nějak dostat zpátky, i když se to teď zdá nemožné. Hrajete o nejvyšší sázku, kterou máte: o vlastní život.“

„Už jednou jsem vyhrál nemožnou hru,“ připomněl mu kapitán a znovu ukázal na krabici s figurkami.

„Nečekaná vítězství s sebou přinášejí lehkomyšlnost,“ upozornil ho Miras-Etrin. „Viděl jsem za svůj život zemřít bezpočet mužů, kteří se po malém vítězství považovali za velké dobyvatele. Nepovažuji vás ani za neskromného ani za šílence, Broysene, ale jste hazardér.“

„Dáte mi tedy šanci?“ zeptal se Tefrod napjatě.

Byla to jedna z mála chvil v životě Miras-Etrina, kdy cítil pochopení pro jinou živou bytost. Možná myslel na to, že by vedl podobný život jako Broysen, kdyby neměl buněčný aktivátor.

„Můžete se s duplikantem vyměnit,“ řekl.

„Díky!“ vydechl Broysen s úlevou. Miras-Etrin vstal a ukázal na dveře.

„Pojďte,“ řekl. „Půjdeme do hangáru. Chtěl bych vám ještě jednou všechno vysvětlit.“

Oba mlčeli, dokud nevešli do hangáru a nezastavili se před malou vesmírnou lodí.

„Vlastně je to jen kompaktní lineární pohon,“ řekl Miras-Etrin a ukázal na tři metry dlouhou schránku. „Můžete ležet jen v tomhle. Nebudete mít zrovna velkou možnost pohybu. Přesto se v tom bezpečně dostanete do cílové oblasti. Myslel jsem na všechno. Pozemské hlídkové stanice vás budou považovat za meteor. Vystoupíte a ve skafandru poletíte k televiznímu satelitu. Budete mít impulsní klíč, kterým si otevřete vpust televizního satelitu. Jakmile se v Solar Hallu shromáždí všichni účastníci konference, třetí zbraň se spojí dohromady. Pak stisknete tlačítko a všechny atomy kyslíku v zemské atmosféře okamžitě přejdou do jaderného procesu. Během vteřiny se ze Země stane hořící pochodně. Nikdo to nepřezijí.“

Miras-Etrin se podíval na hodinky. Tefrodský kapitán měl ještě půl hodiny čas. Dost času na trojdimenzionální logickou hru. Bude to jejich poslední partie, pomyslel si Mistři ostrovů.

Protože Broysen se nevrátí.

6.

Willy se smutně díval na Rieru, který byl stále ještě v bezvědomí. Jeho přítel A1 ho přivedl zpět a poručil mu, aby na Rieru dával pozor. Willy tušil, že je to jen záminka, aby mohl A1 hledat dál sám. Vypadalo to, jako by se svým spojencem není spokojen.

Willy vysunul jedno oko a namířil ho na Rieru. Nezdálo se, že v nejbližší době přijde k sobě. Willyho zajímalo, v jaké části hotelu je asi právě Aboyer. Jistě ještě nebyl úspěšný, jinak by se už vrátil.

Riera tiše zasténal. Willy sebou vyděšeně trhl.

„Zůstaňte ležet!“ přikázal kolonistovi. „A1 vám tu nechal zprávu.“

Riera vzal lístek a přečetl si ho. K Willyho překvapení se ušklíbl. „Tvůj přítel je tvrdý chlapík, co?“ zeptal se.

„Musím říct Alovi, že jste se probral,“ řekl Willy a zamířil ke dveřím.

„Stát!“ zvolal Riera.

Willy se zděšením zjistil, že kolonista má náhle v rukou zbraň a míří na něj. Instinktivně začal rotovat. Riera nechápavě sledoval, jak se v podlaze tvoří obrovská díra.

„Nechte toho!“ vzdychl a sklonil zbraň. „Hned toho nechte!“

Ale Willy, který propadl panice, rotoval stále rychleji. Náhle pod sebou nic

necítil. Provrtal se do pokoje o patro níž. Zděšeně vykřikl a bleskurychle měnil barvy. Cítil, že narazil na něco měkkého, co ho pevně popadlo - a náhle poznal svého přítele Ala.

„Ale!“ zvolal radostně. „Pusťte mě! To jsem já, váš přítel Willy!“

Aboyer nepřetržitě nadával. Seshora je pozoroval Riera a otrásal se smíchem.

„Na tohle nikdy nezapomenu!“ zalykal se starý kolonista. „U všech planet, nikdy bych nevěřil, že pobyt na Zemi bude tak zábavný!“

„Jak tohle vysvětlíme?“ řekl Aboyer a zíral na díru ve stropě.

„Kde je obyvatel tohoto pokoje?“ chtěl vědět Willy.
 „Zavolať jsem mu z baru a pozval ho k důležitému jednání do jednoho nočního klubu poblíž Solar Hallu. Už asi zjistil, že si z něj někdo vystřelil a je na cestě zpátky.“
 „Našel jste něco?“ Aboyer zavrtěl hlavou.
 „Je mi to moc líto, Ale,“ zašeptal Willy. „Přál bych si, abych nebyl takový zbabělec.“
 Riera seskočil dolů a posadil se vedle Aboyera na postel.
 „Teď bychom si snad mohli promluvit,“ prohlásil. Zamnul si bradu a s úsměvem dodal: „Máte pořádnou ránu, kamaráde.“
 Vtom se rozlétly dveře a dovnitř vpadli dva muži s paprskomety. Jeden z nich byl vysoký a štíhlý. Bílé vlasy mu splývaly až na ramena.
 „Atlan!“ dostal ze sebe Aboyer překvapeně.
 Atlan ukázal na Willyho a Rieru. „To je váš oddíl?“
 „Patřím k němu jen já,“ vyhrkl Willy. „Tohle je administrátor z Plaza de Bravos.“
 Riera vstal. „To je všechno nesmysl,“ prohlásil. „Odted’ k nim patřím i já. Mám nos na velké věci. A zdá se mi, že tady jde o něco, co se týká všech.“
 „Budeme ho muset zasvětit,“ řekl Atlan. „Je to jediná možnost, jak ho získat na naši stranu.“ Kývl na Aboyera.
 „Majitel tohoto pokoje teď bydlí ve druhém patře. Postaral jsem se o to. Vysvětlili jsme mu, že je to z bezpečnostních důvodů. Měl záhadný telefonický hovor, který ho tak znejistil, že se na nic neptal.“
 „Tomu vůbec nerozumím...“ divil se Aboyer. „Myslel jsem, že jste mě přišel zatknout.“
 Atlan se usmál. „Přišel jsem s doporučením od jedné šarmantní dámy,“ řekl. „Požádala mě, abych vám pomohl.“ Pohlédl na hodinky. „Na co ještě čekáme? Nemáme moc času. Náš další postup si představuji takhle...“

Přibližně ve stejnou dobu si tefrofský kapitán Broysen oblékal skafandr.
 „V lodi se nemusíte o nic starat,“ řekl mu Miras-Etrin. „Automatika vás dovede k cíli. Vaší jedinou úlohou je odpálit třetí zbraň.“
 Broysen jen kývl. Jeho pohyby vyjadřovaly rozhodnost a jistotu. Přesto nepřežije. Ze Země se stane žhavá koule, jejíž teplo zabije i Broysena v televizním satelitu.
 Miras-Etrin pohlédl na hodinky. Broysen měl ještě šest minut čas. Mistr ostrovů impulsivně řekl:
 „Vzdejte to, Broysene. Pošlu duplikanta. Nemusíte se bát, že vás zabiju.“ Broysen zavrtěl hlavou. „Jestli tu zůstanu, budete mě muset zabít, maghane. Nemůžete riskovat. Musel byste počítat s tím, že mě jiný Mistr ostrovů použije jako zbraň proti vám. Navíc jste v mé přítomnosti několikrát vyjádřil revoluční myšlenky. Víím, že chcete zaútočit na Jedničku, jakmile bude vyřízena Země. Možná byste mě pár dní chránil, 'ale pak by přišly první pochybnosti. Litoval byste svého rozhodnutí a nechal byste mě zabít.“
 „Nejspíš máte pravdu,“ přiznal Miras-Etrin.
 Broysen se usmál a zaklapl přilbu. Pak se s námahou nasoukal do schrány.
 „Máte impulsní klíč?“ řekl Miras-Etrin.
 Broysen přikývl. „Můžete zavřít víko, maghane.“
 Miras-Etrin nyní musel opustit hangár, protože za dvě minuty se otevře výpusť. Mistr ostrovů se vydal na můstek, aby odtamtud sledoval start.
 „Jste připraven?“ otázal se. „Ano, maghane.“
 „Start!“ Broysen ležel úplně tiše a díval se na maličkou obrazovku, kterou měl nad hlavou. Za dvacet čtyři hodiny dosáhne svého cíle. Jediným stiskem tlačítka pak vymaže veškerý život na Zemi - a s ním i svůj vlastní.

Aboyer byl unavený. Bylo teď něco po desáté. Spolu s Atlanem, Rierou, Willym a agentem bezpečnostní služby prohledali třiadvacet pokojů, aniž by objevili sebemenší stopu po třetí zbraní.
 Ted' byli všichni administrátoři ve velké společenské místnosti hotelu Bennerton. Venku pršelo a kvílel víchr.
 „Je zima,“ stěžoval si Willy a otřásl se. „Dobré ráno, Allane!“ zvolal náhle Atlan. „Jsem rád, že jsem vás zastihl. Musíte mi zprostředkovat přímé spojení mezi Nathanem, sekci čtyři a velkou společenskou místností hotelu Bennerton.“
 Aboyer neslyšel, co odpověděl Mercant, ale viděl, jak je Atlan netrpělivý.
 „Musím vést rozhovor přes hlavní štáb, abych měl jistotu, že nebudeme odposloucháváni. Ne, nic se nestalo. Jen se pokouším o pár dodatečných bezpečnostních opatření.“
 Vypnul náramkovou vysílačku a přešel k vizifónu, kterým se bylo možné spojit přímo s hlavním štábem rozvědky.
 Na obrazovce se objevila tvář Sintry Rontofové.
 „Nemůžeme nic najít,“ řekl jí Atlan bez okolků. „Bud' jste se spletla nebo jsou části zbraně schované tak

šikovně, že nemůžeme nic objevit."

„Prohledali jste pokoje všech vyslanců?"

„Do čtyř jsme se nemohli dostat. Náš trik nefungoval všude. Jsem si však jistý, že bychom ani tam nic nenašli." Indka stiskla rty.

„Musíte pokračovat," prohlásila.

„To nejde," namítl Atlan. „Už dávno jsem měl být v Solar Hallu, abych ověřil bezpečnostní opatření."

„Konference začíná zítra ráno v devět," řekla sekční šéfka. „Máte ještě spoustu času na hledání."

„Nemá to žádný smysl," opáčil Arkonidan. „Ze zkušeností víme, že součásti zbraně jsou z lokalizačního hlediska mrtvé, čili že nevysílají žádné impulsy. Nepomůžou nám tedy žádné přístroje. Mistři ostrovů to vymysleli dobře. Teprve, když se zbraň spojí, začne vytvářet energetické záření. Bez mutantů nemáme šanci."

„Promluvte si ještě jednou s Prvním administrátorem," navrhla Sintra. Arkonidan se ironicky zasmál. Pak se však náhle výraz v jeho tváři změnil. „Něco udělat můžeme," řekl. „Můžeme Rhodana přesvědčit, že třetí zbraň existuje."

„Jak si to představujete?" otázal se Riera.

„Willy," řekl Atlan. „Willy nám pomůže."

„Co?" zamumlal Willy žalostně. „Tomu nerozumím."

„Pošleme vás k Perrymu Rhodanovi," vysvětloval Atlan. „Budete tvrdit, že jste našel podivnou věc, kterou někdo neznámý vmontoval do vašeho translátoru. Zjistil jste to, protože přístroj začal mít poruchy."

„Rhodan bude tu věc chtít vidět," připomněla Sintra.

„Pochopitelně," souhlasil Atlan. „Náš přítel ze Světa sta sluncí ji ale ztratil. Může ji pouze popsat."

„Myslíte, že na to Rhodan skočí?" chtěl vědět Riera.

„Určitě," ujišťoval je Atlan. „Jakmile bude mít sebenepatrnější důkaz o přítomnosti třetí zbraně, konferenci odvolá."

„To by ale byla politická sebevražda," prohlásil administrátor z Plaza de Bravos. „Vím, jaká vládne mezi kolo msty nálada. Odvolání konference by většina vyslanců chápala jako zbabělost a přiznání toho, že Rhodan selhal."

„Lépe je být politická mrtvola, než se změnit v hromádku prachu," prohlásil Atlan. Obrátil se k Willymu. „Víte, co máte dělat. Aboyer vás odveze svým kluzákem."

„První administrátor je můj nejlepší přítel," řekl Willy. „Nemohu mu lhát." „Jestli je skutečně váš nejlepší přítel, nemáte jinou možnost. Musíte mu lhát, chcete-li, aby dál žil."

Perry Rhodan nebyl příliš překvapený, když otevřenými dveřmi vešel Willy a zamířil k jeho psacímu stolu. Už mu řekli, že jeden z mimozemských vyslanců by s ním rád mluvil. Spíš se divil, že se vyslanců neozvalo víc, a považoval tuto rezervovanost z jejich strany za špatné znamení,

„Dobré ráno; pane," pozdravil Willy zdvořile a snažil se ze všech sil vzít na sebe alespoň napůl humanoidní formu.

„Učinil jsem zvláštní objev, pane," pokračoval Willy, který teď vypadal jako lidská karikatura. „Myslím, že vás bude zajímat, co jsem našel."

Když Rhodan přikývl, vyprávěl mu Willy historku, kterou vymyslel Atlan. Přál si, aby se Rhodan na něj tak nedíval.

„Proč přikládáte tomu neznámému předmětu takový význam?" chtěl vědět Rhodan, když Willy domluvil.

„Nosím translátor vždycky s sebou," odpověděla plazmatická bytost. „Je mi záhadou, jak se tam vůbec něco mohlo dostat." Zamyslel se. „Možná je to součást bomby, pane!"

„Hm!" udělal Rhodan. Willy by nejraději zmizel, ale byl příliš zdvořilý, než aby se teď jednoduše otočil na patě. Byl tak rozčilený, že úplně zapomněl, jaká je mu zima.

Rhodan stiskl tlačítko na psacím stole. „Johne," řekl, „Pošlete mi sem prosím Fellmera."

„Jste si jistý, že nejste obětí omylu?" zeptal se Rhodan svého hosta.

„Ale, pane!" urazil se Willy. „Copak bych za vámi přišel, kdybych si nebyl jistý?"

„Určitě ne," souhlasil Rhodan. Rozhovor přerušilo zaklepání na dveře. Dovnitř vešel podsaditý muž s tmavými vlasy. Vypadal přátelsky a Willymu se ulevilo. Rhodan tohoto muže jistě pověří pátráním po třetí zbraně.

„Tohle je Willy, Fellmere," řekl Rhodan. „Ze Světa sta sluncí."

Širokoramenný Pozemšťan se na Willyho usmál.

„Willy, mohu vám představit Fellmera Lloyda?" obrátil se Rhodan na svého hosta. „Lloyd patří k mutantům. Je zaměřovač a telepat, že, Fellmere?"

Lloyd s úsměvem přikývl. „Ano, pane!"

„Tak mi nyní Fellmere povězte, proč za mnou Willy přišel," vyzval Rhodan mutantu. „Přišel na přání admirála Atlana," řekl

Lloyd se soucitným pohledem na Willyho. Pak podrobně vyprávěl vše podstatné. Willy by se hanbou nejraději propadl. Ztratil svou lidskou podobu a stal se z něj neforemný balík.

„To stačí, Loyde," zarazil ho nakonec Rhodan.

„Pane," popotáhl nešťastný Willy, „udělal jsem to opravdu jen proto, abych vám pomohl."

„Nikdo vám nic nevyčítá," uklidnil ho Rhodan. „Rozumím i Arkonidanovi. Ale sám víte, co může způsobit přehnaný pesimismus."

„Jste velmi laskavý, pane," řekl Willy šťastně. „Budu mít zítra velkou řeč pro vás!"

O pár minut později vklouzl Willy opět do kabiny Aboyerova kluzáku a vychutnával teplo, širící se z teplometu.

„Tak co?" vyhrkl Aboyer.

„Znáte Fellmera Loyda, Ale?"

„To je mutant, ne?"

Willy přikývl. „Je to telepat. Rhodan ho nechal zavolat a on hned zjistil, že to všechno byly lži."

„Vy taky nejste k ničemu..." zasyčel Aboyer vztekem. „Mohli jste si přece zablokovat myšlenky."

„Ale!" zvolal ohromený Willy. „Ale, myslel jsem, že jsme přátelé."

Aboyer věděl, že Willy udělal vše, co po něm mohl kdo chtít.

„Odpuště mi mou prudkost," řekl. „A co bude teď, Ale?" zeptal se smutně Willy.

„Nevím," přiznal Aboyer. Nezbylo mu nic jiného, než letět s Willym zpět do hlavního štábu, kde na ně čekal Atlan.

Willy se uvelebil na sedadle a zasunul všechny oči. Mohl se tak plně oddat iluzi, že leží na sluncem vyhřáté skále ve své vlasti.

7.

Aboyer se probral, když do něj někdo zlehka štouchl.

„Jste vzhůru, Ale?" ozval se dobře známý hlas. „Teplomet se vypnul."

„Není divu," zavrčel Aboyer, který zjistil, že má šaty úplně promočené potem. „Vypne se automaticky, jakmile teplota překročí čtyřicet stupňů."

„Aha!" protáhl Willy. „Právě jsem začínal trochu rozmrzat."

Aboyer otevřel okno. Zhluboka se nadechl a poškrábal se na zádech.

„Táhne sem, Ale!" nařikal Willy. „Zavřete přece to okno!"

Aboyer ho neochotně poslechl. Bolela ho hlava a měl hlad. Byli v hlavním štábu Solárního impéria a bylo něco po čtvrté. Spal tři hodiny, aniž by ho někdo rušil.

„Obstarám si něco k jídlu," oznámil agent Willymu. „Někde by tu měla být kantýna."

„Nenechávejte mě ve štýchu, Ale," žádonil Willy. „Jakmile budete venku, někdo přijde a vezme mi teplomet."

„Seženu si jen pár sendvičů," uklidňoval ho Aboyer. „Za deset minut jsem zpátky:"

Opustil protestujícího Willyho a vyšel na chodbu. V kantýně si nechal zabalit tři sendviče, vypil šálek kávy a pospíchal zpátky. Čekalo ho nepříjemné překvapení. Willy zmizel. Na podlaze ležel kus papíru. Aboyer ho zdvihl.

Milý Ale, četl, odvážím se trochu ven do zimy. Myslím, že mám skvělý nápad. Tvůj přítel Willy.

Aboyer zaklel. Nedovedl si představit, jaké nápady může Willy mít, ale domníval se, že automaticky znamenají potíže. Spojil se s hlavním vchodem.

„Bytost ze Světa sta sluncí se nesmí dostat ven, dokud nebudu dole," řekl. „To jste mi měl říct dřív," namítl strážný. „Už odešel. A zdálo se, že má pořádně naspěch."

Aboyer popadl sendviče a vyřít se ven. Za minutu už byl před budovou. „Kam šel?" vyptával se strážných.

„Kdybych měl sledovat každého, musel bych mít taky výsuvné oči," mínil strážný kysele.

Aboyer se rozhodl hledat na vlastní pěst. Asi po deseti minutách narazil na shluk lidí. Stáli tak těsně u sebe, že agent nic neviděl.

„Co se tu děje?" obrátil se na muže vedle sebe.

„Nějaký vyslanec dává interview pro televizi," odpověděl muž.

Aboyer už dál neposlouchal, a bezohledně se snažil protlačit davem. Konečně spatřil Willyho.

„Dámy a pánové, máme mimořádné štěstí," prolašoval právě televizní reportér. „Můžeme vám představit mimozemského vyslance, který nám řekne svůj názor na současnou politickou situaci. Tento pán pochází ze Světa sta sluncí, dámy a pánové. To je centrální svět Posbiů, téměř tři sta tisíc světelných let od naší galaxie. Teplo mu poskytuje osmdesát umělých sluncí."

„Osmdesát pět," opravil ho Willy.

„Willy!" zařval Aboyer, který se konečně propracoval až ke kameramanům.

Willy zděšeně vykřikl a začal rotovat. Než tomu mohl někdo zabránit, provrtal chodník a zmizel, jako by se do země propadl.

Reportér se vztekle obrátil k Aboyerovi.

„Zbláznil jste se?" řval. „Zkazil jste mi interview! Televizní společnosti vás budu žalovat o náhradu škody."

Aboyer mu mlčky ukázal průkaz. Reportér polkl.

„Promiňte," řekl. „Nechtěl jsem dělat problémy. Přesto musím na interview trvat. Nemůžete tomu zabránit, nechcete-li porušit svobodu tisku a vyjadřování."

Z díry, v níž zmizel Willy, se váhavě vynořilo chapadlo, na jehož konci se lesklo výsuvné oko. Lidé začali nadšeně tleskat.

„Pojďte ven, Willy!" zvolal Aboyer. „Nic se nestane."

„Je mi to strašně líto," mumlal Willy, který zřítověl rozpaky. „Pojďte, Ale. Půjdem."

Reportér divoce klel, zatímco kameraman Willyho i Aboyera filmoval jako posedlý. Aboyer tušil, že bude mít nepříjemnosti, ale bylo mu to jedno. Podařilo se mu zastavit automatické taxi a nacpat Willyho dovnitř.

„A teď," řekl pak Willymu, „by mě zajímalo, jak vás napadla ta šílenost s televizním interview?"

Willy rozpačitě zakašlal. „Můj plán je skvělý, Ale. Chtěl jsem všechny vyslance během interview varovat před atentátem během konference. Tak by konference ztroskotala."

„Vy hlupáčku!" neudržel se Aboyer. „Všichni vyslanci vědí, jaký je váš vztah k Rhodanovi. Vysmáli by se vám, a doporučili by vám, ať si vymyslíte něco lepšího."

„To mě vůbec nenapadlo," přiznal zkormoučeně Willy. „Nejspíš máte pravdu, Ale. Interview by Rhodanovi jen uškodilo."

„Až budete mít zase nějaký nápad, svěťte se nejdříve mně," doporučil Willymu Aboyer. „Navíc budete mít během konference dost času, postavit se před kameru. Všechny projevy budou přenášeny."

Agent se zarazil. „Proč nás to nenapadlo dřív?" zeptal se. „Televize!" „Co se děje, Ale?" nechápal Willy.

„Měníme cíl," rozhodl Aboyer. „Jedeme rovnou do Solar Hallu."

Po delším pátrání našli Aboyer s Willym Atlana u jednoho monitoru, na nějž se přenášel obraz celého konferenčního sálu.

„Právě probíhá generální zkouška," řekl jim Arkonidan. „Všechna místa, která zítra zaujmou vyslanci, jsou dnes obsazena bezpečnostními specialisty. Všechno se přenáší do generálního štábu. Odtamtud budu kontrolovat bezpečnostní opatření. Máme prakticky všechny účastníky neustále na očích."

„Kde jsou televizní kamery, pane?" zajímal se Aboyer.

Atlan mu je ukázal. Bylo jich celkem pět, dvě z nich pohyblivé. Byly řízené automaticky z televizní centrály. Do sálu nesměl žádný kameraman.

„Jsou tyhle kamery jediné pohyblivé přístroje v Solar Hallu?" chtěl vědět Aboyer.

„Co to má být za otázky?" podivil se Atlan.

„Pokud vím, podepsal každý účastník konference smlouvu s televizí," řekl Aboyer. „To znamená, že každý vyslanec byl v posledních dnech ve studiích televizní společnosti."

„No a?" zeptal se Atlan netrpělivě. „Už delší dobu přemýšlím nad tím, jak chtějí Mistři ostrovů odpálit třetí zbraň, pokud skutečně existuje," pravil Aboyer.

Atlan nedokázal potlačit ironický úsměv. „Myslíte, že televizní kamery mají něco společného s třetí zbraní?"

„Nebyla by to možnost?" odpověděl otázkou Aboyer.

„Každá z kamer bude prohledána několik minut před začátkem konference," vysvětloval Atlan. „Navíc bude v televizním studiu během konference alespoň dvacet členů bezpečnostní gardy, aby kontrolovali automatické vedení kamer. Je absolutně vyloučeno, že by z této strany hrozilo nebezpečí."

Aboyer neochotně přikývl. Uznal, že Arkonidan má pravdu. Už viděl strašidla.

„Jak jste vůbec přišel na tu absurdní myšlenku?" chtěl vědět Atlan.

Aboyer zamlčel Willyho dobrodružství a tvrdil, že ho to prostě tak napadlo.

Byla to jediná chýle před začátkem konference, kdy se zdál být plán Miras-Etrina ohrožen. Protože nikdo Aboyerovy myšlenky nerozvedl dále, byla zmařena jedinečná šance, zasáhnout proti třetí zbraně.

V té chvíli, přesně v osmáct hodin dvanáct minut, byl Tefrod Broysen ještě osmdesát světelných let daleko od Sluneční soustavy.

„Odveďte Willyho do hotelu a pak se hlaste v hlavním štábu," přikázal Arkonidan Aboyerovi. „Nemá smysl, abychom ještě něco podnikali."

„Jistě, pane," souhlasil Aboyer. „Vážně mě odvedete do hotelu, Ale?" zeptal se venku zničený Willy.

„Ještě to nevzdáme," prohlásil agent. „Jestli souhlasíte, půjdeme teď domů."

„Domů?" opakoval Willy jako ozvěna. „Můj domov je odtud nekonečně daleko."

„Musím ještě něco vyřídit," řekl Aboyer. „A rád bych, abyste byl u toho."

Willy ani na minutu neváhal. U Ala doma bude jistě tepleji než v hotelu.

8.

Darb Rontof pozoroval svou ženu a přemýšlel, proč se v posledních dnech tak změnila. Vypadala nervózně a stěží se soustředila na rutinní práci. To u ní nebylo obvyklé. Darb si dělal starosti.

Byl rád, že pro dnešek služba skončila. Byli teď ve svých soukromých místnostech. Sintra si četla, ale přitom obracela pořád dokola tytéž stránky nebo se dívala do prázdna. Nakonec si šla lehnout s tvrzením, že ji bolí hlava.

Rontof vstal a protáhl se. Byl to podsaditý muž s černými vlasy a huňatým obočím. Podíval se na hodinky. Bylo devatenáct hodin světového času.

Vtom zabzučel vizifón. Na obrazovce se objevil velice unaveně vypadající muž. Měl krátce zastřižené šedé vlasy a na sobě tulák.

„Dobrý večer, pane Rontofe,“ pozdravil neznámý. „Rád bych mluvil s vaší ženou.“

„Kdo jste?“ zeptal se Rontof nazlobeně. „A co chcete?“

„Menuji se Aboyer,“ odpověděl muž. Trochu se usmál. „Nejspíš jste už o mně slyšel.“

Rontof se jen stěží ovládl. Sintra mu o Aboyerovi vyprávěla, ale neměl tušení, že jsou spolu dosud ve spojení.

„Aboyer!“ vyrazil ze sebe. „Co ještě chcete?“

„Nerozčilujte se!“ napomenul ho Aboyer. „Hovořím z Terranie. Je to čistě pracovní hovor.“

Rontof chvíli váhal, pak šel do ložnice. Sintra překvapeně vzhledla.

„Hovor!“ řekl Rontof stručně. „Ze Země!“

„Mohu s vámi hovořit nerušeně?“ zeptal se Aboyer, když uviděl Sintru. Indka zavrtěla hlavou. „Ale, to je můj muž. Co vůbec chcete? Proč mi teď voláte?“

„Jistěže je to váš muž,“ řekl Aboyer. „Snad ho přimějete, aby držel pusku, než bude po všem. Sintro, potřebuji od vás ještě nějaké výpočty.“

„Tahle nestydatost vám neprojde!“ rozkřikl se Rontof. „Nemyslete si, že dopustím, abyste beztrestně obtěžoval mou ženu!“

Sintra mu položila ruku na paži. „Darbe,“ řekla tiše. „Chci ho alespoň vyslechnout.“

„Víte, oč jde,“ řekl Aboyer klidně. „Mohla byste pro mě provést ještě několik soukromých vyhodnocení?“

„Na malé pozitronice,“ odpověděla Sintra. „Nebude to moc rychlé.“ „Zkuste zjistit, co by mohla mít televize společného se třetí zbraní,“ řekl Aboyer. „Mohu vám dát jen tohle heslo, víc nevím. Jestli je ale mé podezření správné, měla by pozitronika něco najít.“

„Zbraň?“ podivil se Darb. „Co se to tu vůbec děje, Sintro?“ Díval se střídavě na obrazovku a na svou ženu.

„Okamžitě uvědomím prvního sekčního šéfa.“

Aboyer se zamračil. „Musíte mu v tom nějak zabránit, Sintro,“ prohlásil a ukončil spojení.

„Jistěže mi v tom nemůžeš zabránit,“ vztekal se Rontof. „Nenechám si od toho chlapa rozkazovat!“

„Darbe,“ řekla Sintra, „musíš mi důvěřovat. Jestli půjdeš za prvním sekčním šéfem, možná ohrožíš životy miliónů lidí.“

„Panebože, Sintro!“ vyhrkl Darb Rontof. „Do čeho ses to zapletla?“ „Stačí ti, když tě ujistím, že Perry Rhodan a Atlan jsou informováni?“ Sintra manžela jemně vtiskla do křesla. „Dej mi čas do zítřka do rána.“

Rontof se neochotně usadil v křesle. „Co je ten Aboyer vlastně za člověka?“ zeptal se.

„Je to člověk, který se narodil v nesprávnou dobu,“ odpověděla jeho žena. „Je to dobrodruh a individualista, který se nehodí pro život ve společnosti.“

Darb Rontof se hořce usmál. „To zní skoro jako chvalozpěv,“ zamumlal. „Znamená pro tebe ještě něco?“

„Ne,“ řekla rozhodně. „Aboyer, kterého by ses musel bát, už není.“

Willy se přitiskl k opěradlu Aboyerova křesla a dvěma chapadly se odrazil od země. Kolečka zaskřípala a křeslo se s Willym rozjelo po místnosti. Willy pištěl nadšením.

Do pokoje nakoukl Aboyer.

„Uf!“ udělal. „Za chvíli se mi začne vařit whisky, jestli trochu neztlumíme teplotu v téhle místnosti.“

Willy zabrzdil a zamával na přítele. „Tohle křeslo je skvělý vynález, ale,“ řekl nadšeně. „Vezmu si takovou konstrukci s sebou na Svět sta sluncí. Představte si, jak to musí být krásné, prohánět se na tomhle křesle mezi paprsky osmdesáti pěti sluncí.“

„To si představit nedokážu,“ přiznal Aboyer. „Navíc mám teď jiné starosti.“

„Ach ano,“ zašeptal Willy omluvně. „Ještě se neozvala?“

„Ne,“ odpověděl Aboyer. „Možná jí v tom zabránil její muž.“

„Kolik je hodin?“ chtěl vědět Willy. „Ještě zbývá hodina do půlnoci,“ řekl agent. „Musím dávat pozor, abych neusnul.“

„Klidně si trochu odpočiňte,“ navrhl Willy. „Vzbudím vás, jakmile se ozve vizifón.“

„To byste ale musel naproti do pracovny,“ nadhodil Aboyer. „A tam je podstatně chladněji, než tady.“

„To mi nevadí, Ale. Pořádně jsem se prohrál. Od svého přiletu jsem se tak dobře necítil.“

„Dobrá,“ souhlasil Aboyer. „Dám si křeslo na chodbu a trosku se natáhnou. Jakmile zavolá, musíte mě vzbudit. Ale nepodnikejte nic na vlastní pěst.“

„Čestné slovo, Ale,“ slíbil Willy a stáhl se do pracovny. Unavený Aboyer zavřel oči a natáhl se v křesle. Jeho myšlenky kroužily kolem třetí zbraně, ale za dvě minuty už spal.

Probudil se s bolavými zády a pachutí v ústech. Venku už bylo světlo. Rozběhl se do pracovny. Willy trpělivě seděl před vizifónem a sledoval ho třema výsuvnými očima. Pohledem na hodinky agent zjistil, že je skoro sedm. Za dvě hodiny začne konference.

„Právě jsem vás chtěl vzbudit, Ale,“ řekl Willy. „Bude na čase, abych se vydal do Solar Hallu.“

Aboyer ho neposlouchal. Zíral ven z okna. Sintra žádné výpočty neprovedla. Agent vztekale zaťal zuby.

„Myslím, že jsme se honili za fantómem, ale,“ prohlásil Willy. „Žádná třetí zbraň nejspíš neexistuje. Zatímco jste spal, nikdo nevolal. Celou dobu jsem dával pozor.“

„Nechte mě na pokoji!“ zabručel Aboyer nepřátelsky. „Zmizte, Willy!“ Willy poslechl. Aboyer se odvrátil od okna a začal neklidně přecházet po pokoji. Jaký zatracený blázen v posledních dnech byl! Vsugeroval si bláznivou myšlenku a málem se mu podařilo vyvolat paniku a zrušit nejvýznamnější konferenci za celá léta! Neslyšel, jak Willy opatrně vstrčil dovnitř jedno oko.

„Jste v pořádku, Ale?“ zašeptal.

„Žádná třetí zbraň není!“ zařval Aboyer na nešťastného Willyho. „Třetí zbraň je výplodem mé fantazie!“

„Ale,“ naříkal Willy, „Ale, vzpamatujte se přece!“

Aboyer práskl dveřmi.

9.

Vévodkyně Marková ze systému Lay Star strávila neklidnou noc. Bolesti nepolevily, ani když jí medorobot dal tabletky. Byla ráda, když přišlo ráno. Osprchovala se, oblékla a pak se cítila o něco lépe. Nechala si přinést čaj a toasty. Uvažovala, jestli snad tak špatně nesnáší zemské klima. A uvažovala také o konferenci.

Lay Star byla bohatá kolonie a stejně jako všechny ostatní nebyla ani ona ochotna vzdát se všeho, co si vydobyla. Z hlediska kolonií šlo o poctivě získané peníze, které měly urychlit hospodářský rozmach.

Vévoda Marek dal své choti na cestu jen jedinou alternativu. Byl ochoten falešné peníze zničit, pokud by Terra poskytla Lay Staru velkorysý úvěr. Kolonisté byli v podstatě loajálními přívrženci Impéria, ale více než všichni ostatní lpěli na dosaženém bohatství.

Někdo zaklepal na dveře. Venku stál člen bezpečnostní gardy.

„Máme za úkol dopravit vás do Solar Hallu, vévodkyně,“ řekl. „Dovolte, abychom vás krátce prohledali.“ Prohlídka dopadla k všeobecné spokojenosti. Společně se vydali k vznášedlu. Bylo dvacet minut po osmé. Náhlá křeč donutila vévodkyni, aby si přitiskla ruce na žaludek.

„Máte bolesti, vévodkyně?“ zeptal se okamžitě strážce.

Administrátorka se opřela v křesle. „Ne,“ vydechla. „Už to přešlo.“ Vznášedlo se odlepilo od země a zamířilo do centra obrovského města. Pak se pod nimi objevil Solar Hall. Budova ležela uprostřed volného prostranství, které bylo kolem dokola obklopeno policií a bezpečnostní gardou. Konečně přistáli. Jakmile vystoupila, vévodkyni ihned obklopili bodyguardi. Bylo dvacet pět minut před devátou.

Vévodkyně náhle pocítila bodavou bolest v žaludku a zastavila se. Bodyguardi na ni trpělivě čekali. Vévodkyně si začala dělat vážné starosti o své zdraví. Nebo že by to byla jen nervozita?

Hlavní vchod do Solar Hallu se podobal ozbrojené pevnosti. Byly zřízeny zvláštní koridory, kterými museli vyslanci a jejich doprovod projít. Vévodkyně byla znovu prohledána. Konečně se dostala do haly. Asi polovina účastníků už byla na místě. Dva muži ji zdvořile uvedli na její místo. Před ní stál pohyblivý stůl s blokem na poznámky, překladatelským přístrojem a tlačítkem, opatřeným nápisem POUŽÍT V PŘÍPADĚ NOUZE.

Vévodkyně se usmála. Pódium bylo zatím ještě prázdné. Na velkých hodinách nad hlavním portálem bylo patnáct minut před devátou.

„Prosím, zůstaňte na svých místech!“ ozval se hlas z reproduktorů. „Z místa se vzdalujte pouze tehdy, půjdete-li na pódium nebo z jiného vážného důvodu. Prosím, mějte pochopení pro toto opatření. Slouží vaší osobní bezpečnosti. Ke komunikaci s ostatními vyslanci vám poslouží přístroj, umístěný na spodní straně desky stolu. Děkujeme vám za pozornost.“

Deset minut před devátou vstoupil do Solar Hallu Perry Rhodan. Zazněl ojedinělý potlesk, když se První administrátor Solárního impéria usadil ve své lóži. Vévodkyně se nemohla ubránit lítosti. Bývaly časy, kdy Rhodana bouřlivě oslavovali všude, kde se objevil. Ale děti Země, kolonisté, kteří začali nový život daleko od rodné galaxie, se tomuto muži necítili být tak zavázáni jako Pozemšťané.

Perry Rhodan přišel, aby bránil svá nepopulární opatření. Vévodkyně Marková si uvědomila slabý pocit hanby. Nevypadá to, jako by se tu kolonisté shromáždili, aby soudili muže, jenž vybudoval toto Impérium?

Vtom jí projela bolest. Musela se kousnout do rtu, aby nevykřikla. Zdálo se jí, jako by se jí v žaludku něco pohnulo.

Energicky zavrtěla hlavou. V žádném případě teď nesmí konferenci opustit. Hned po skončení však vyhledá lékaře.

Kdyby vévodkyně Marková věděla, že stejnými bolestmi trpí právě teď dalších jedenatřicet účastníků konference, nejspíš by stiskla poplašné tlačítko. Ale žádný ze třiceti dvou administrátorů, kteří do Solar Hallu přinesli smrt, nevěděl o bolestech ostatních.

3. dubna v šest hodin ráno ohlásila jedna z mnoha kontrolních stanic nad Zemí přelet malého meteoru s vysokým obsahem niklu. Meteor mířil k Zemi a náhle zmizel. Hlášení přišlo na můstek jako rutinní zpráva. Byla to běžná, každodenní událost, o níž se nikdo nestaral.

Broysen opatrně pohnul rukama a nohama, které mu díky dlouhé nehybnosti ztuhly. Stanice, do které se musel dostat, byla přesně 1730 kilometrů nad Zemí. Broysen měl ještě tři hodiny čas. Kupodivu nebyl rozrušený. Bylo mu, jako by měl provést nějaký rutinní úkol.

Viděl, že kolem Země krouží celkem deset televizních satelitů. Jeho cílem byl satelit TV-4-Sol. Broysen si zapnul pohonný agregát na zádech skafandru a zamířil k satelitu. Od

Miras-Etrina věděl, že uvnitř budou podobné podmínky jako na Zemi, tedy kyslík a gravitace 1 g.

Přiblížil se k povrchu satelitu a snažil se zorientovat. Výpusť byla zapuštěna do povrchu téměř beze švů.

Broysen zapnul reflektor, upevněný na přilbě a použil impulsní~klíč. Na okamžik zadržel dech, pak se výpusť k jeho úlevě otevřela. Broysen vklouzl dovnitř a vytáhl dezintegrátor, protože nevěděl, jak na jeho přítomnost budou reagovat tři roboti-mechanici.

Vnitřek satelitu byl nacpaný přístroji všeho druhu. Mezi nimi bylo místo právě tak pro tři roboty. Dva stáli bez hnutí; třetí se k Broysenovi pomalu rozjel.

Tefrod zůstal stát. Zdálo se, že i robot váhá. Nejspíš nevěděl, jak se má k vetřelci chovat.

Robot byl ještě tři metry od Tefroda a ten se rozhodl riskovat krok kupředu. Robot se na chvíli zastavil, pak pokračoval v cestě. Broysen zvedl dezintegrátor a zamířil na robotovu oválnou hlavu, v níž byly umístěny nejdůležitější pozitronické součástky. Bud' měl robot mimořádně rychlé reakce, nebo to byla náhoda, ale otočil hlavu na stranu právě ve chvíli, kdy Broysen vypálil.

Paprsek robota nezasáhl úplně, i když stačil stroj vyřadit z provozu. Překvapený Tefrod viděl, že zasáhl svazek kabelů a přepálil je. Robot se zhroutil. Broysen ho přešel. Který přístroj byl nešťastným výstřelem zničen? Cítil, jak se mu zrychlil puls. Neodvažoval se ani pomyslet na to, co by se stalo, kdyby vyvolal poplach.

Pak spatřil něco, co ho naplnilo úlevou. Oba nepoškození roboti se probrali ze strnulosti a pochodovali k poškozenému kabelu. Broysena si nevšímal. Tefrod pozoroval, jak bez meškání začali s opravou.

Broysen si svlékl ochranný skafandr a připravil odpalovací zařízení. Stále znovu se díval na hodinky, které dostal od Miras-Etrina. Kromě tefrodského času ukazovaly i čas pozemský. Tak nemohlo dojít k omylu.

Bylo krátce před osmou, když Broysen objevil malou kontrolní obrazovku, na níž běžel televizní program, vysílaný během konference. Broysen viděl vnitřek Solar Hallu a všiml si, že někteří vyslanci už sedí na svých místech. Sedl si na srolovaný ochranný skafandr a opřel se zády o nějaký přístroj. Odpalovací zařízení položil vedle sebe.

Plán Miras-Etrina fungoval. Konference se konala, a nejen to, nikdo v Solar Hallu neměl žádné podezření, lidé se chovali klidně a normálně.

Broysen otočil hlavu, aby viděl, jak jsou oba roboti s prací daleko. Spokojeně pokýval hlavou. Jestli měl kabel vůbec nějaký zvláštní význam, pak vypadl sotva na deset minut. Za tak krátkou dobu nemohl být vyvolán poplach.

10.

Aboyer cítil, jak se mu whisky teple rozlévá v žaludku. Jistě, pil moc rychle a alkohol brzy pocítí v celém těle. Vzpomněl si na Willyho. Jestlipak je ještě v bytě nebo už na cestě do Solar Hallu? Na nejistých nohou se Aboyer vydal ke dveřím. Bylo krátce před půl devátou.

Vtom zazvonil vizifón. Byla to Sintra.

„Sintro!“ zamručel agent. „Chcete mě pozorovat u snídaně?“

„Ale!“ zvolala překvapeně. „Ale, vždyť vy jste opilý!“

„Máte pro mě nějakou zprávu nebo ne?“ zeptal se Aboyer a snažil se ovládat. „Máto ještě vůbec smysl, Ale?“

Konference začne za půl hodiny. Co chcete ještě podniknout?“

„Můžu pít rychleji,“ řekl Aboyer vztekle. „Pak si ani nevšímnu, až město vyletí do vzduchu.“

„Pozitronika se ve vyhodnocení zmínila o deseti televizních satelitech,“ sdělila mu logička. „Nevím, co by mohly mít satelity společného s konferencí.“

Aboyer najednou vyskočil, až sebou sekční šéfka trhla, i když byla 384 000 kilometrů daleko.

„Co chcete dělat, Ale?“

Aboyer vypnul přístroj. Pak se vrhl do koupelny a minutu držel hlavu pod studenou vodou.

„Willy!“ zařval.

Objevilo se váhavé chapadlo.

„Ale!“ zakňoural Willyho hlas. „Jak je vám, Ale? Už bych měl být vlastně dávno na cestě do Solar Hallu, ale bál jsem se, že jste nemocný a budete potřebovat mou pomoc.“

„Tu taky nutně potřebuju,“ zahulákal Aboyer. „Běžte ven a sežeňte nám kluzák. Řídit budu já.“

„Ale...“ začal Willy.

„Žádné otázky!“ přerušil ho agent. Willy pochopil, že si musí pospíšet a spěchal ven. Aboyer se vrátil k vizifónu a spojil se s Televizí Terra. Na obrazovce se objevila tvář mladé ženy.

„Během konference nepřijímáme žádné hovory,“ vysvětlovala. Aboyer praštil pěstí do stolu, až se roztrásl. „Milé dítě!“ zařval. „Mluví v zastoupení Allana D. Mercanta z hlavního štábu. Naléhavě vám doporučuju, abyste mě spojila s oddělením oprav.“

Dívka zmizela a vystřídal ji starší zrudlý muž.

„Kontrolujete nepřetržitě všech deset TV satelitů?“ chtěl vědět Aboyer.

„A proč si myslíte, že tu jsme?“ odpověděl technik sarkasticky.

„Stalo se v posledních hodinách něco?“ pokračoval zatvrzele Aboyer. „Jistěže ne,“ zněla odpověď. „Co od nás vůbec chcete? Vy chlapíci z rozvědky nám ještě úplně vezmete chuť do práce.“

„Existují nějaká hlášení ze satelitů, která nekontrolujete?“ Aboyer cítil, jak jeho naděje mizí.

„Veškerá rutinní hlášení se ukládají,“ řekl technik. „Ale pro vás asi nebude moc zajímavé, že byl na nějaký čas přerušen přenos z jistého satelitu k nějaké planetě.“

„Prohlédněte všechna uložená hlášení, jestli máte nějaké rutinní z poslední doby,“ přikázal Aboyer. „Jde o posledních pět hodin.“

Muž vrtěl hlavou. Trvalo čtyři minuty, než se znovu objevil na obrazovce. Bylo 8:32.

„No?“ zeptal se agent.

„Máme dvě uložená hlášení,“ začal technik. „Jedno z TV-8-Sol říká, že obraz na kontrolní obrazovce nebyl na krátkou dobu stabilní. Druhé hlášení přišlo z TV-4-Sol. Došlo tam k přerušení kabelu. Roboti to už opravili.“

„Přerušení kabelu?“ opakoval Aboyer. „Co tomu říkáte?“

„Co bych tomu měl říkat?“ zavrčel naštvaný technik.

„Je to neobvyklé?“ ptal se trpělivě

Aboyer. Viděl, že teď nesmí ztratit nervy.

„No, nestává se to každý den,“ zněla odpověď. „Co tady pracuju, ještě se nic takového nestalo. Kabely jsou tak odolné, že se za normálních okolností nedají zničit.“

Aboyer se zašklebil a vypnul přístroj. Jen at si technik láme hlavu. Aboyer vyběhl z domu. Venku parkoval kluzák. Pilot živě diskutoval s Willym.

„Te to váš přítel?“ zeptal se pilot agenta. „Úplně se zbláznila myslí, že dostane tenhle kluzák. A přitom nemá ani dost peněz, aby si zaplatil krátký let.“

„Je strašně tvrdohlavý, Ale,“ postěžoval si Willy.

„Co se tu vůbec děje?“ chtěl vědět pilot. „Zavolám policii.“

„Já zaplatím,“ řekl Aboyer rychle. „Ano?“ zasmál se pilot ironicky. „A jak?“

„Takhle!“ řekl Aboyer a praštil ho. Willy vykřikl. Aboyer ho strčil do kluzáku. Pilot se pomalu zvedal, agent se na něj ušklíbl a zavřel dvířka. Kluzák se odlepil od země.

„Držte se, Willy!“ zařval Aboyer a zrychlil. Kluzák se řítí ke generálnímu štábu. Jakmile přistáli, obklopila je horda agentů a bodyguardů.

„Je mi líto!“ křikl na ně Aboyer a vyskočil ven. „Musel jsem tu přistát, abych ušetřil čas!“

„To je Aboyer!“ zvolal někdo. „Nechte ho projít!“

„Ale!“ volal Willy. „Nenechávejte mě tady!“

Vyskočil z kabiny a hnál se za přítelem, seč mu nožičky stačily.

„Je Atlan ve své kanceláři nebo v centrále?“ ptal se Aboyer.

„V centrále,“ odpověděl někdo. „Snad máte dobrý důvod, Aboyere, jinak vás vyhodí.“

Za tři minuty se agent vřítí do centrály. Atlan si sundal sluchátka.

„Už zase vy,“ konstatoval. „Jakýpak šílený nápad máte teď?“

„Ještě jednou tentýž, pane,“ pravil Aboyer. „Televize.“

Rychle vyprávěl, co se dozvěděl. Atlan byl stále zamyšlenější.

„Je z vás cítit whisky,“ řekl, když agent domluvil.

„To je možné, pane,“ přiznal Aboyer.

„Opilý?“ Atlanův hlas zněl ostře.

„Trošku, pane,“ připustil Aboyer.

Atlan vstal a podíval se na hodinky. „Ještě to můžeme zvládnout, Rasi,“ řekl Afropozemšťanovi vedle sebe. Aboyer jen zíral, jak muž jménem Ras uchopil admirála za paži - a pak oba zmizeli. „Teleportér!“ zvolal Willy nadšeně. „To byl Ras Čubaj!“ Bylo 8:47. Na obrazovkách bylo vidět, že se Solar Hall téměř naplnil. Aboyer uvažoval, jsou-li už všechny části třetí zbraně na místě. Nejspíš ne, pomyslel si, jinak už by se spojily. Přejel si rukou po vlasech a zjistil, že jsou úplně mokré potem. „Myslíte, že se bude konference konat, Ale?“ ozval se Willy. „Doufám,“ odvětil Aboyer. „Pak bych vás chtěl požádat, abyste mě odvezl do Solar Hallu,“ řekla plazmatická bytost. „Víte, že bych chtěl pronést řeč.“ „Tak pojďme,“ souhlasil Aboyer. „Máme přece kluzák.“ „Kdyby to šlo nějak zařídit,“ pravil Willy svým skromným způsobem, „pak byste snad tentokrát mohl letět poněkud pomaleji, Ale.“

„Je tu celkem klid, pane,“ poznamenal John Marshall, když se usadil v lóži vedle Perryho Rhodana. „Klid před bouří,“ mínil Rhodan a rozhlédl se. „Přijetí, které mi připravili administrátoři, nebylo právě vřelé.“ Možná se nálada změní, až pronesete svůj projev, šéfe,“ poznamenal Marshall. V jeho slovech chybělo přesvědčení a on o tom věděl. „Nemohu učinit vyslancům žádný nový návrh,“ řekl Rhodan. „Budu opakovat vše, co už se v koloniích ví. Ne, John, existuje jen jedna šance, jak změnit názor administrátorů: veřejná demonstrace toho, jak je moc Mistrů ostrovů nebezpečná.“ „Jestli vám správně rozumím, pane, uvítal byste, kdyby došlo k nějakému incidentu,“ konstatoval překvapený Marshall. „Víte, že pravděpodobně existuje třetí zbraň, John?“ zeptal se Rhodan místo odpovědi. „Žertujete,“ zamumlal Marshall. „V žádném případě.“ Rhodan ukázal do sálu. „Všechno nasvědčuje tomu, že Mistři ostrovů chtějí uskutečnit atentát na tuto konferenci, protože se zde sešli všichni významní mužové Impéria.“ „Nechci vás kritizovat, pane, ale existuje-li sebemenší podezření o existenci třetí zbraně, musíte konferenci okamžitě odvolat.“ „Myslím, že Atlan a několik jeho přátel po třetí zbrani pátrají,“ vysvětloval Rhodan. „Nestaral jsem se o to. Udělali jsme veškerá bezpečnostní opatření. Do Solar Hallu by neproklouzl ani komár. Doufám, že náš protivník ztratí nervy ~ přes všechna bezpečnostní opatření bude riskovat pokus o atentát. Pak budeme mít důkaz z první ruky. Důkaz, který potřebujeme, abychom přesvědčili administrátory.“ „To je ale nepřijatelné riziko, pane!“ namítal Marshall. Rhodan přikývl. „Vím, John. Jestli se našim protivníkům teď podaří Impérium rozdělit, budou mít snadnou cestu. Na výsledku této konference záleží, jak dopadne válka proti Mistrům ostrovů.“ Rhodan ve skutečnosti nebyl tak klidný, jak předstíral. Viděl, že hraje vabank. Pozoroval vyslance, kteří klidně seděli na svých místech. Nikdo z nich nežil tak dlouho jako Perry Rhodan. Nepoznali tak často jako on, jak krátce někdy trvá moc, především hospodářská. Kolonisté mysleli jen na Ted'. Naproti tomu Rhodan se naučil plánovat na léta dopředu. V tom se podobal Atlanovi a jiným nositelům buněčného aktivátoru. Delší život nevyhnutelně vedl ke změně pohledu na svět. „Zachytil jste nějaké podezřelé myšlenky, John?“ zeptal se Rhodan. „Ne, pane,“ zavrtěl mutant hlavou. Byly dvě minuty před devátou. Poslední administrátoři vstoupili do Solar Hallu a zaujali svá místa. „Petry Rhodan, První administrátor Solárního impéria, promluví k národům galaxie!“ oznámil konečně vysílač. Okamžitě zavládlo ticho. Každý věděl, že Rhodan ve své řeči oznámí, jak hodlá v budoucnu postupovat. K pódiu doprovázeli Rhodana dva agenti rozvědky. Rhodan neměl žádné podklady. To, co chtěl říct, znal nazpaměť, neboť se v posledních dnech nezabýval prakticky ničím jiným. Rhodan vstoupil na pódium. Z jeho tváře se nedalo poznat, co právě cítí. Ani nikdo z miliard televizních diváků nemohl tušit, co se děje v mysli muže, který po staletí řídil Impérium, a nyní má být svržen. Vtom vyskočila vévodkyně Marková, sedící ve dvanácté řadě vpravo, s výkřikem ze sedadla. Rhodan sebou trhl. Viděl, jak si administrátorka přitiskla obě ruce na žaludek. Z těla vévodkyně se oddělil malý třpytivý předmět a vznášel se halou. Ozvaly se další výkřiky bolesti. Několik vyslanců se válelo na podlaze. I z jejich těl se uvolnily kovové předměty. Ostatní účastníci konference seděli na místech, ztuhlí šokem. To a rychlý příchod bezpečnostní gardy, zabránilo panice. Dvaatřicet kovových dílů se teď vznášelo ve výšce asi dvacet metrů do středu Solar Hallu. Tam se spojily v těleso, chráněné modře zářícím energetickým polem. Rhodan čekal na ničivou explozi. Třetí zbraň přineslo do Solar Hallu dvaatřicet účastníků konference ve

vlastních tělech. Katastrofu už nemohl nikdo odvrátit.

Krásná budova, pomyslel se Broysen s obdivem, když spatřil na obrazovce záběry Solar Hallu. Pak se kamera podívala opět do konferenčního sálu a Broysen viděl jednotlivé vyslance. Někteří vypadali zamyšleně, jiní se usmívali. Byl to zvláštní pocit, vidět všechny ty bytosti, které za pár minut zničí zmáčknutím tlačítka. Zemřou společně.

Následoval detailní záběr Perryho Rhodana. Broysen už dřív viděl jeho fotografie, proto ho okamžitě 'poznal'. Tohle je tedy muž, který přivodil Mistrům ostrovů těžké porážky. *Nevypadá nesympaticky*, napadlo Broysena, ale vyzařovalo z něj něco, co Tefrodovi připomnělo Miras-Etrina. Muselo to nějak souviset s buněčným aktivátorem. Oba muži byli jeho nositeli.

Broysenovy ruce klouzaly po odpalovacím zařízení třetí zbraně. Jestlipak Rhodan, který zneškodnil obě předchozí, tuší něco o existenci třetí zbraně? Broysena by mrzelo, kdyby První administrátor zemřel v nevědomosti. Škoda, že neměl možnost s Pozemšťanem v poslední chvíli promluvit a zavolat na něj: „Tady jsem! Já, Broysen, atentátník, který zničí Zemi.“

Broysen si představoval, že by se pak Rhodan ironicky usmál a nevěřil tomu, že by se někomu mohlo podařit uskutečnit tak nestvůrný plán.

A přece byl konec třetí planety této soustavy neodvratitelný.

Za dvě minuty pozemského času Rhodan vstane a půjde na pódium. Za další tři minuty by se třetí zbraň měla už spojená - vznášet uprostřed Solar Hallu.

Pak zbývá už jen stisknout tlačítko... „Broysene!“ ozvalo se najednou. Tefrod sebou škubl. Broysenovi se zdálo, že slyší hlas Miras-Etrina.

„Tohle je nahrávka na pásku, Broysene,“ pokračoval hlas. „Za několik okamžiků stisknete tlačítko na odpalovacím zařízení a zemřete, Broysene. „Protože se nikdy nevrátíte, mohu vám říci, že vaši smrti lituji.“

Broysen se usmál. Napadlo ho, že je možná jedinou živou bytostí z Mlhoviny Andromeda, která kdy uslyšela od Mistra ostrovů přátelská slova. *Ovšem*, dodal v duchu, *draze za to zaplatím*.

Znovu pohlédl na malou obrazovku. Rhodan právě vstala v doprovodu dvou strážců mířil k pódiu. Bylo přesně devět hodin.

Rhodan vstoupil na pódium. Pak obraz zmizel.

Broysen, kterému vyschlo v hrdle, čekal, že technici poruchu odstraní. Hned poté se objevila žena s rudými vlasy, která vyskočila ze sedadla a svíjela se v bolestech. Broysen sledoval, jak se z jejího těla uvolnila část zbraně a vznášela se ve vzduchu.

Jeho ruce uchopily odpalovací zařízení. Čas nadešel. Jakmile se zbraň spojí, musí Broysen stisknout tlačítko.

Ras Čubaj a Atlan se materializovali v jedné z kontrolních věží vesmírného přístavu v Terranii. Technici překvapeně vyskočili, když Arkonidana poznali. Atlan se o ně nestaral a okamžitě se spojil s centrálou.

„Major Carruth, pane,“ řekl službukonající důstojník, který Atlana okamžitě poznal. „Myslel jsem, že jste teď v hlavním štábu rozvědky.“

„Není čas na vysvětlování, majore,“ řekl Atlan. „Čubaj a já potřebujeme Moskyta. Okamžitě.“

„Startovací plocha dvacet tři, pane,“ odpověděl major, aniž by hnul brvou. „lety jsou tam připravené i s piloty.“ Pak zmizel z obrazovky.

Atlan se obrátil na jednoho z techniků. „Potřebuji záběry startovacího pole, dvacet tři, ale rychle,“ řekl.

„Jistě, pane.“ Vmžiku se na obrazovce objevilo několik zaparkovaných jetů.

„Stačí to, Rasi?“ zeptal se Atlan teleportéra.

„Jistě,“ přikývl Čubaj, a natáhl ruku. Pak oba zmizeli.

Když se materializovali, pozdravil je vousatý nadporučík a zavedl je k nejbližšímu stroji. Arkonidan se usadil na místě pilota. Kabina se zavřela. Atlan dal znamení, že je vše v pořádku.

„Poletíme přímo k TV-4-Sol,“ řekl, zatímco stoupali. „Jakmile budeme dost blízko, skočíme tam.“

„Myslíte, že něco najdeme?“

Atlan se podíval na hodinky. Bylo za čtyři minuty devět.

„Zrychlím teď na maximum,“ prohlásil. „Nesmíme ztrácet čas.“

Čubaj se nedivil, že jeho otázka zůstala nezodpovězená. Sám Arkonidan zřejmě nevěděl, co si má o celé věci myslet. Pokud však byly Aboyerovy údaje správné, mohli počítat s tím, že je v satelitu čeká překvapení.

Zdálo se, jako by se běh času zpomalil. Broysen upíral oči na obrazovku a sledoval, jak se z těl vyslanců jedna po druhé uvolňují části zbraně a vznášejí se ve vzduchu. Tefrod těžce dýchal. Ze všech stran se 32 částí zbraně blížilo do středu konferenčního sálu. Broysen cítil, jak mu vlhnou dlaně. Jednotlivé části se spojily v jediný

celek. Broysen se usmál. Viděl, jak se kolem zbraně vytvořilo modré energetické pole, které ji až do výbuchu udrží na místě.

V té chvíli přinesli pozemští kameramani detailní záběr bomby. Broysen nahmátl odpalovací zařízení a malé tlačítko, které stiskne a vyvolá katastrofu.

Bylo 9:02. Moskyt minul TV-3-Sol a rychle se blížil k dalšímu satelitu. Atlan zapnul automatické řízení, které stroj udrží na oběžné dráze. Vytáhl paprskomet a připravil ho ke střelbě. Na obrazovce se objevil TV-4-Sol.

„Připraven, Rasi?“ zeptal se Atlan.

„Připraven, pane!“ Teleportér natáhl k Atlanovi ruku.

Materializovali se tři metry od neznámého muže, který seděl na podlaze satelitu a sledoval malou kontrolní obrazovku. Cizinec měl v rukou spínač. Zdálo se, že se ho právě chystá použít. Atlan vypálil. Logický sektor jeho mozku ve zlomku vteřiny pochopil, co se v satelitu děje.

Tefrod pravděpodobně zemřel s přesvědčením, že třetí zbraň odpálil, protože mu nezbyl čas, aby pochopil pravdu. Jedním skokem byl Atlan u mrtvého a odstrčil spínač stranou.

„Tefrod, pane,” řekl Ras Čubaj.

„Za chvíli vypukne v Solar Hallu panika,” řekl Atlan. „Rasi, odvážíte se skočit přímo do konferenční budovy? Vidíte ji tady na obrazovce.”

„Pokusím se,” pravil teleportér.

Na nic nečekal a zmizel. Atlan zůstal s mrtvým Tefrodem sám. Rychle ho prohledal. Buněčný aktivátor nenašel, znamenalo to tedy, že se nejedná o Mistra ostrovů.

Mistři ostrovů se rozhodli raději poslat poddaného. Mohlo to znamenat jen jedno: že atentátník byl zbraní rovněž ohrožen. Atlan pomalu začínal chápat, jaké katastrofě na poslední chvíli zabránil.

Tefrodova tvář vyzařovala inteligenci a odhodlání. Mistři ostrovů poslali zřejmě svého nejspolehlivějšího služebníka. Atlan vstal a pohlédl na obrazovku. Perry Rhodan vyčkával na pódiu. Ras Čubaj stál vedle něj a něco mu šeptal.

„Není to tvá zásluha, barbare,” zašeptal Atlan. „Ne, není to tvá zásluha, že tam stojíš a jsi naživu.”

Rhodan vztáhl obě paže k bombě, jako by ji tak mohl zneškodnit. Necítil strach, ale vědomí, že se dopustil neodpustitelné chyby, ho přimrazilo na místě. Byl přesvědčený, že konci už se nedá nijak zabránit. Všichni účastníci konference a členové bezpečnostní gardy byli rovněž ochromeni. Upřeně hleděli na kovové těleso uprostřed haly a nehýbali se. Umlklo i sténání dvaatřiceti nešťastníků, v jejichž tělech se zbraň dostala do sálu. Zdálo se, jako by všichni čekali na chvíli exploze.

Vedle Rhodana se něco pohnulo. Byl to Ras Čubaj. Administrátorovy paže klesly. Ve tváři se mu objevil výraz nesmírného překvapení.

„Nic se nestane, pane!” hlásil teleportér. „Atlan atentátníka zastřelil. V jednom televizním satelitu. Spínač byl zajištěn.”

Kletba byla zlomena. Rhodanovi se zdálo, jako by mu zase začala proudit v žilách krev, jako by se naplnil novou silou. Udělal krok kupředu, aby jeho hlas mohly přenášet všechny mikrofony. „Můžete být klidní, dámy a pánové,” řekl klidným hlasem. „Admirál Atlan z USO právě zajistil spínač této zbraně. Zajistím, aby automatická loď okamžitě transportovala bombu do vesmíru a odpálila ji. Pak budeme definitivně vědět, jak nebezpečný útok měl zničit Solar Hall nebo dokonce celý kontinent.”

Vypukl ohlušující potlesk. Administrátoři z prvních řad vyskočili, běželi k Rhodanovi a blahopřáli mu.

Rhodan viděl, jak se několik agentů rozvědky snaží dostat zbraň pryč z haly. Objevili se medoroboti, aby se postarali o 32 zraněných.

Jakémusi holohlavému muži se konečně podařilo protlačit až ke Rhodanovi. Rhodan poznal krále Sahla z Farongu, jednoho z administrátorů, kteří už před začátkem konference požadovali jeho odstoupení.

„Mistři ostrovů, že?” zeptal se tiše král. Lebku měl orosenou potem.

Rhodan přikývl a pokusil se pohledem najít Rase Čubaje.

„Všichni jsme byli blázni,” přiznal král a rozpačitě se škrábal na bradě. „Peníze pro nás byly důležitější než bezpečnost kolonií. Naše zaslepení šlo tak daleko, že jsme nepoznali nebezpečí, které nám všem hrozilo.”

„Byla to má vina,” prohlásil Rhodan. „Měl jsem konferenci odvolat. Bylo to nezodpovědné, ohrozit život vás i ostatních vyslanců. Nebylo nám neznámé, že se Mistři ostrovů pokoušejí o atentát.”

„Tuhle lekci jsme si zasloužili, pane,” mínil král. „Myslím, že se teď můžete spolehnout na to, že plně podpoříme vaše hospodářská opatření. Navíc vám poskytneme jakoukoli pomoc v boji proti Mistrům ostrovů.” Bylo to přesně tak, jak Rhodan předpověděl. Necítil však žádný triumf. Riziko bylo příliš velké.

„Prosím, vraťte se na svá místa!” zavolal do mikrofónů. „Nenecháme se tímto malým incidentem ovlivnit.”

Rasu Čubajovi se konečně podařilo dostat zpět k Prvnímu administrátorovi. „Zbraň už je na cestě do vesmírného přístavu, pane,” informoval ho: „Atlan ji ze satelitu odpálí, jakmile bude na druhé straně oběžné dráhy Pluta.”

„Nebylo nebezpečné čekat až do poslední chvíle?” zeptal se Rhodan tlumeně.

„Nechápu, kam míříte, pane," podivil se Čubaj.
„Jak dlouho už Atlan věděl, kde má hledat atentátníka?" zeptal se Rhodan.
„Dozvěděli jsme se to teprve krátce po půl deváté," vysvětloval teleportér vážně. „Aboyer a Willy nám přinesli zprávu, že uvnitř satelitu TV 4-Sol došlo k podivné poruše kabelů."
„Vy mi opravdu naháníte strach," řekl Rhodan.
„Máte pro mě rozkazy, pane?" chtěl vědět teleportér.
„Momentálně ne. Bud'te však připraven. Zahájím teď s několika minutami zpoždění konferenci."

„To mi nemůžete udělat, Ale," protestoval Willy, když s ním Aboyer nechtěl jít dál než k hlavnímu vchodu do Solar Hallu. „Chci se o vás zmínit ve svém projevu."
„Nejsem oholený ani učesaný a táhne ze mě whisky," řekl Aboyer. „Bude lepší, když se rozloučíme, Willy. Nemyslím, že se ještě něco stane."
„Vlastně jsme se nikdy moc dobře nesnášeli, ale," prohlásil Willy zamyšleně. „Myslím vzhledem k tomu, že jsme přátelé."
„Ach můj Bože!" vyklouzlo Aboyerovi. „Ne abyste teď ještě začal filozofovat."
„Jestli mě nedoprovodíte, udělám nějakou hloupost," prorokoval Willy.
„A kdyby," zabručel Aboyer. „Až budete vevnitř, stejně se strachy zaryjete do podlahy."
„To byste neměl říkat, Ale," vyčítal Willy plačtivě. „Kazíte mi radost z projevu."
Aboyer ukázal na vchod. „Jdete dovnitř nebo ne?"
Willy se ostentativně zploštil a zfialověl. Z těla mu čouhalo jediné osamělé výsuvné oko. Na něm se houpal translátor.
„Chováte se jako tvrdohlavé děčko," rozzlobil se Aboyer. Otočil se a šel pryč. Když došel ke kluzáku, který si „vypůjčil", byl už Willy zase po jeho boku.
„Kam jdete, Ale?" vyptával se.
„Domů," řekl Aboyer. „Kam jste si myslel?"
„Když pomyslím na ta vaše pohodlná kožená křesla," povzdechl si Willy, „na hromady lahví a na tu milou zatuchlost ve vašem bytě, zdá se mi moje řeč úplně nedůležitá."
„A dost!" prohlásil Aboyer rozhodně.
Willy ho ovinul třemi chapadly a zabránil mu nastoupit do kluzáku.
„Bud' půjdete se mnou do Solar Hallu, nebo já s vámi domů," prohlásil. „Nepokoušejte se mne přesvědčit!" opakoval Aboyer.
Odstartovali za tři minuty.

V 11:45 vstoupil admirál Atlan do Solar Hallu. Byl přivítán potleskem. Administrátor z Plaza de Bravos, který právě hovořil, mu uvolnil mikrofon.
Atlan se krátce uklonil.
„Třetí zbraň byla před patnácti minutami odpálena," sdělil účastníkům konference. „Měření zjistila, že bomba byla atomární jaderný iniciátor pro atomy kyslíku. Kdyby explodovala zde v konferenčním sále, všechny atomy kyslíku by vstoupily do jaderného procesu. Země by se změnila v planoucí pochodeň."
Jeho slova vyvolala ohromení a úžas. Atlan zvedl paži, a vznikající diskuse znovu umlkly.
„Navíc přináším první zprávy z kliniky, kam bylo převezeno dvaatřicet vyslanců, které si Mistři ostrovů vybrali za poslíčky. Zraněným se vede poměrně dobře. Sledují konferenci prostřednictvím televize. Žádná ze součástí zbraně nezanechala organické škody. Ještě nevíme, jak se Mistrům ostrovů podařilo umístit části zbraně do těl vyslanců. Pravděpodobně se jedná o skvělou transmitterskou techniku."
Jeho slova vyvolala bouřlivé debaty. Arkonidan opustil pódium a vydal se do lóže, kde seděli Perry Rhodan a John Marshall. Rhodan pozdravil přítele stisknutím ruky. Atlan se posadil na volné místo.
Konference pokračovala. Stala se triumfem Perryho Rhodana a vlády Impéria. První administrátor obdržel veškeré pravomoci, aby mohl pokračovat v boji proti Mistrům ostrovů.
Kolem 14:30 se Rhodan poprvé obrátil na Atlana:
„Myslím, že teď už si nemusíme o naše spojence dělat starosti."
„Ano," souhlasil Atlan. „Je podivuhodné, že Impérium tuto krizi překonalo. Ale nezapomínej, že Mistři ostrovů ještě nejsou poraženi. Ted' naopak ještě zesílí své snahy."
Rhodan se usmál. „Bůh mě chraň, abych ještě někdy ignoroval tvá varování," řekl. „Pak měla konference přece jen dobrý účel," prohlásil Atlan a pohodlně se usadil v křesle.

Miras-Etrin se předklonil a zapnul interkom. Viděl, že se ohlásí Broysenův zástupce.
„Ještě stále jsme nezachytili impuls, maghane," hlásil duplikant ustaraně. „Měl tu už dávno být."
„Čekáte marně," řekl Miras-Etrin a interkom vypnul.
Už hodinu věděl, že jeho plán nevyšel. Bylo mu jedno, co to způsobilo. Nemyslel si, že by se Broysen dopustil chyby. Pravděpodobně se Pozemšťané přece jen náhodou dozvěděli o existenci třetí zbraně.
Miras-Etrin nebyl muž, který by tesknil po nezdařeném plánu. Podle něj Pozemšťané svůj zánik neodvrátili, jen odsunuli.
Pokud je Broysen naživu a Pozemšťané ho vyslýchali, je jen otázkou času, kdy se tu objeví první pozemské lodě.
Miras-Etrin se však nedomníval, že Broysen přežil. Tefrod pravděpodobně zemřel zbytečně. Jestlipak slyšel nahrávku nebo zemřel ještě předtím?
Miras-Etrin zapnul interkom. „Opustíme tento sektor," přikázal. „Zrychlit na plný výkon, kapitáne."
„Jak poručíte, maghane," odpověděl Broysenův zástupce, nyní nový kapitán lodi.
Miras-Etrin se pohrdavě usmála přerušil spojení. Už se těšil na zprávu, kterou předá Jedničce. Jednička ho obviní a bude tvrdit, že selhal. Navíc tajemný šéf Mistrů ostrovů položí Miras-Etrinovi otázku, jestli si myslí, že bylo správné poslat do akce Broysena místo vybraného duplikanta.
Miras-Etrin se střetnutí s Jedničkou nebál. Viděl, že ho v boji proti Pozemšťanům potřebují. Jeho pohled ulpěl na třídimenzionální logické hře. Zdálo se, že tam vidí stát Broysena, který se pomalu napřímila klidným hlasem řekl: „Prohrál jste, maghane!"

Skřípání koleček Aboyera trochu probrala. Do pokoje vjel Willy. Šikovně řídil křeslo třemi chapadly. Aboyer zauvažoval, jak se plazmatické bytosti podařilo ho nakonec přece jen přemluvit.
„Nazdar... Ale!" zabrumlal Willy a jazyk se mu pletl. „Neměl jste . . . na mě... stříkat whisky."
Aboyer se ušklíbl. „Trval jste na tom," připomněl Willymu. „Musel jsem obětovat dvě láhve."
„Je mi od té doby teplo," prohlásila plazmatická bytost. „Poprvé v životě na Zemi nemrznu, Ale."
Zabzučel vizifón.
„Podívejte se, kdo to je," vyzval agent Willyho.
Willy uvedl křeslo do pohybu. Za pár minut se vrátil a vypadal mnohem střízlivě.
„Byla to policie," informoval hostitele. „Chtějí vědět, co se stalo s kluzákem, který jste si . . . vypůjčil."
Aboyer se poškrábal na neoholené bradě a podíval se na Willyho.
„Co jste jim řekl?" zeptal se.
„Pravdu," oznámil Willy.
Aboyer vstal a šel k oknu. Kluzák stál před domem. Byl trochu... pomačkaný. Navíc na něm tu a tam byly patrné velké boule. Abayer Zavrtěl hlavou a natáhl se na postel.
„Byla to chyba, ze jsem řídil," řekl Willy. „Ale bylo to tak skvělé!"
„Jistě," řekl Aboyer. Jeho hlas nebylo skoro slyšet, tak už byl ospalý. zaslechl skřípat koleček, pak se jedno chapadlo opatrně dotklo jeho ramene.
„Ale !" řekl Willy.
„Hm?" zabručel Aboyer.
„Mohl bych se polít ještě trochou whisky? Myslím, že už mi zase začíná být zima."
Aboyer usnul. Willy vysunul jedno oka a nadšeně pozoroval lahve, vyrovnané kolem dokola stěn. Aboyer se hned tak neprobudí.
Přátelé, uvažoval Willy, by se měli dědit o to,co mají.
A on a Al jsou přece přátelé - nebo snad ne?

